

A Budai Ciszterci Szent Imre Gimnázium időszakosan megjelenő diáklapja 2015-2016 4. szám

„Ne féljete a fiatalságtól, hogy kipróbáljátok a boldogságot, az igazságot, a szépséget és a sokáig tartó szeretetet!”

(Szt. II. János Pál pápa)

Pingvin

2015-2016. tanév, 4. szám

Kiadja:

Budai Ciszterci
Szent Imre Gimnázium

Felelős kiadó:

Barlay Bence igazgató

Főszerkesztő:

Turócziné Pesty Ágnes

Nyelvi lektor, korrektúra:

Dr. Kemény Gáborné

Szerkesztők:

Takács Fruzsina (10.d), Szkiba Zsófia (12.c), Jábor Máté (9.c), Endrédy Balázs (9.c), Dauner Domonkos (10.d)

Fotó:

Ónody Péter

Címlapfotó:

Szalay József

Nyomdai előkészítés:

Turóczy Márton
Uzonyi Ákos (10.a)
Jábor Máté (9.c)
Endrédy Balázs (9.c)

E-mail:

pingvin@zig.hu

Következő számunk lapzártaja:

2016. május 20.

TARTALOM

BALLAGÁSI BESZÉD	3
INTERJÚ BERZSENYI ESZTERREL	6
12.A OSZTÁLYÍRÁS	8
DIÁKRIPORTOK (12.A)	9
INTERJÚ DR. KOVÁCS ÖRSSEL	16
12.B OSZTÁLYÍRÁS	18
DIÁKRIPORTOK (12.B)	20
INTERJÚ CSOMBÓ EMESÉVEL	27
12.C OSZTÁLYÍRÁS	29
DIÁKRIPORTOK (12.C)	31
INTERJÚ POSTA ISTVÁNNAL	37
12.D OSZTÁLYÍRÁS	39
DIÁKRIPORTOK (12.D)	41
BALLAGÓ ŐRSVEZETŐK	46
SAUL FIA	48
BÁNK BÁN RÖVIDEN	50
MEP 2016	52
TALENTUM	54
LAKITELEK 2016	56
VERSENYEZNI?	58
CSERKÉSZPORTYÁK	59
VALLATÓ – MIHÁLYI ANIKÓ	60
ÖSVÉNY MAGAZIN	63
KISS MÁTÉ, A SZTÁR	64
SPORTTALENTUM	66
ZENÉS TORNA	67

Szent Imrész vándorúton

Barlay Bence igazgató ballagási beszéde

Benedicite! Kedves Ballagóink! Tisztelt Vendégeink, Kedves Szülők, Rokonok, Barátok!

Szeretnék Benneteket, kedves Maturandusok egy közös vándorútra invitálni. Ha mindenki útrakész, felvette hátizsákját, bele is vághatunk.

„Az egész úgy indult szeptemberben, hogy félelmemben, hátha elveszítem a frissen megismert gyerekeket a Veni Sancte forgatagában, színes, névre szóló kitűzőkkel vártam őket a gimnázium bejáratánál. Nem vesztek el. Sőt, boldog megilletődöttséggel vettek részt a szentmisén, és az osztályfőnöki órákat is ugyanilyen csendes figyelemmel ülték végig... Szerény mosollyal élveztem a korábbi végzőseim után, milyen hatása van egyetlen rosszálló pillantásomnak, milyen végtelen tekintélyem van. Ez az érzésem lassan kezd elmúlni, az év végére több rosszálló pillantásra is szükség van, amíg egy osztályfőnöki óra elkezdődik.”

Szent László osztály-2008

„Jó év volt ez a Szentimrében,
Bár először kicsit féltem.
Nyolcra iskolába jöttem
És kettőig meg se szöktem.

Első próba: a gólyatábor,
Nem volt nálunk sárga sátor
Semmi szükség nem volt arra,
Póktanyák voltak ott, balra.

Helytálltunk mi a vártán talpig,
Sárban úsztunk másnap nyakig.
Akaliból Zirce mentünk,
De előtte egy jót ettünk.

Testünk, lelkünk felvértezve
Értünk vissza Budapestre.
Új tanárok, új tantárgyak,
Új volt ez a kis gólyáknak.”

Szent Kristóf osztály - 2008

„Kis ötödikesként csöppentünk bele a Szent Imre iskolai forgatagába. Kicsit féltünk, annál jobban izgultunk. Emlékszem, nem mertem a második emeletnél feljebb menni, mert féltem, hogy eltévedek. Nagynak, sőt ha-

talmasnak tűnt az iskola, és én csak egy csepp voltam a tengerben. Megrémültem, amikor beléptem 38 fős osztályomba, alig győztem tanulni a neveket, és az első héten izomlázas volt a sok lépcsőzéstől. Így kezdődött minden.”
Szent Márton osztály - 2008

„Az első félévet majdnem mindenki csendben töltötte a helyén, szorgalmasan jegyzetelve és erősen összpontosítva a tanárok minden szavára. Talán meg is érdemeltük az akkori kritikákat, amiket kaptunk – Kolek tanár úr például megígérte, hogy ha így folytatjuk, megpályázhatjuk a „Pokol-díjat”... A második félévben némileg megelevenedtünk és az osztályfőnöki próbálkozások is hatottak: elkezdtünk osztály lenni.”

Szent Gellért osztály - 2012

Az előző sorokat azokból a tanévekből idéztem évkönyveink segítségével, amikor a velem szemben ülő végzősök megkezdték Szent Imrész éveiket.

Most pedig ugorjunk előre az időben 2015-re vándorutunk következő állomására. Az idő rövidege miatt, csak egy visszaemlékezésből idézek, érzékeltetve, hogy az időközben megtett kilométerek nemcsak az erőnlét terén, hanem mentálisan és lelkiekben is érzékelhető fejlődést hoztak:

„A többi osztályhoz hasonlóan nagyböjten mi is lelkigyakorlaton vettünk részt... Ez alatt a pár nap alatt nagy dolgok történtek az osztályunkban, osztályunk tagjaival. Más szemszögből tekinthettünk magunkra, egymásra és a minket közösséggé formáló Istenre. Sokat tanultunk és rengeteg élménnyel gazdagodva tértünk haza.”

Pár sorral lejjebb így folytatják: „És mindezek megkoronázásaként június végén, egy pénteki nap késő délután vonatra ültünk, hogy egy éjszakai utazás után öt napot Erdélyben, a gyönyörű Gyimesben töltsünk. Az ottani élményeket az évkönyv keretein belül lehetetlen összefoglalni, annyi mindent tanultunk emberi hitelességről, magyarságról, nehéz sorsokról, hűségéről, az élő hagyomány szenvedélyes szeretetéről, elkötelezettségről és sok egyéb értékről. Mindez biztosan életre szóló élmény marad.”
Szent Gellért osztály - 2015

Úgy érzem, nincs szükség kommentárra.

És hol tart most a túra?

2016. április 29-én a ballagás napján járunk, a válakon tarisznyák, egyes lábakban ott a mehetnék, a továbbindulhatnak, másokéban inkább a megállás, az idő gyorsan forgó kerekének lassítása, de remélem, mindenki lelkében jelen van az ünnepi pillanat felemelő érzése. Üljetek le most egy kicsit az erdei ösvény melletti padra, fújjátok ki magatokat, gyűjtsetek erőt a következő meredek szakaszhoz. Ha azt is teljesítitek, elmondhatjátok majd: érettekké váltunk a továbblépésre.

Ennyi? Ezzel vége is lesz a kirándulásnak? Befejeződik a címben is jelzett Szent Imrész vándorút?

Nem, nem. Szó sincs róla. Az az igazság, hogy ez egy olyan ösvény, olyan túra, amelynek van egy konkrét kezdete, azonban onnantól, hogy belevágtál, nincs vége. Helyesebben nem érdemes befejezni. Ennek alátámasztására szeretnék felidézni egy emléket a közelmúltból.

Most történt néhány napja, április 2-án. Az első Ciszterencia konferencia. TED-stílusban hallgathattunk izgalmas, frappáns előadásokat fiataloktól fiataloknak. Beszélt a nap során ifjú bionikus-mérnök korszakalkotó találmányáról, amellyel béna emberek képesek szemmozgással utasításokat adni számítógépnek, tolókoscinak. Hallgathattunk költő-testnevelőtanárt a mindenkiben ott lakozó lírai énről. Egy ifjú papot „Az Isten, az egyház, a szerelem és én” címmel előadni. Megfogalmazta álmai megvalósításához vezető útját a sikeres sportriporter és egyebek mellett megosztotta velünk sziporkázó humorát a befutott humorista. Vallott az igazi hivatás megtalálásáról a sikeres tervezőmérnökbl lett elismert séf és még sokan mások.

Tudjátok mi volt bennük a közös?

Ciszterci diákok voltak, akik 10-15 évvel érettségijük után erős kötődést éreznek az alma materhez. Már kelő rálátásuk van gimnáziumi éveikre, tisztában vannak, hogy milyen útravalót, életre szóló barátságokat kaptak a tarisznyájukba és visszajárnak egykori osztálytársaikkal sportolni, beszélgetni, filmet nézni, konferenciázni, ápolni a közös hagyományt.

Amint teszi ezt volt Szent Imrész idős urak egyre fogyatkozó maroknyi csapata is, akiknek ott lehettem 65. érettségi találkozásán! Ők voltak az utolsó ciszterciéktől

érettségiző osztály 1948-ban a kommunista diktatúra ámokfutásának hajnalán. Gondoljatok bele, mit kaphattak gimnazistaként, ha ennyi idő múltán is összetartanak és kötődnek egykori iskolájukhoz.

Apropó negyvenes évek. Szeretnék elmondani Nektek egy második világháborúban megtörtént esetet.

A németországi bombázások idején találat ért egy templomot, amelynek beszakadt a teteje, berobbantak az ablakai. A hívek a harcok végeztével megkezdték a romeltakarítást. Közben hordták ki a töméntelen mennyiségű sített, megtalálták egyik legféltettebb kincsüket, egy nagy becsben tartott feszületet. A corpusnak azonban leszakadtak a végtagjai, amelyeket később sem találtak meg. Tanakodtak, hogy mit tegyenek a csonka Krisztussal. Esetleg múzeumba vigyék? Végül úgy döntöttek, hogy visszateszik eredeti helyére. Azonban mellé helyeznek egy táblát a következő felirattal:

„Ti vagytok az én karjaim és lábaim!”

Ez jutott eszembe Veletek kapcsolatban. A kis ötödikesek, a lakli kamasz tízedikesek, Ti, akik néhány nap múlva érettségiztek és mi, nevelőitek, tanáraitok együtt alkotjuk a Szent Imre Gimnázium törzsét. Azok, akik már korábban elballagtak, 5-10-15 évvel ezelőtt kirepültek, nos ők a mi jelképes végtagjaink. Akik továbbí útjukon magatartásukkal, döntéseikkel, tetteikkel, lépéseikkel, kinyújtott segítő karjukkal reményeink szerint híret viszik mindannak, amit a XXI. század elején talentumokat kibontakoztató oktatásnak és keresztény nevelésnek nevezhetünk.

Hittel, tudással, alázattal, emberséggel, hitelességgel, a Belétek ivódott értékekkel folytassátok tovább a megkezdett vándorutat és ne feledjétek, a Szent Imrész öregdiák lét is kötelez.

A következő évekre pedig legyen ott Veletek, tarisznyátokban II.János Pál pápa meghívótokra választott üzenete:

„Ne féljétek a fiatalágtól, hogy kipróbáljátok a boldogságot, az igazságot, a szépséget és a sokáig tartó szeretetet.”

Köszönöm, hogy meghallgattatok.

BALLAGÁS 2016

Szent László osztály

12.a

„Töltsön egy kellemes órát kedvenc osztályfőnökével a Hadik kávéházban!”

Kedves Tanárnő! Búcsúra vagy új felvonásra készül 2016 tavaszán?

Azt hiszem, más minőségben fog folytatódni a kapcsolatunk. Mesésen indult, kalandosan zajlott, és tanulságosan zárul; mostantól pedig, reményeim szerint, okos, művelt felnőttekkel folytatódik. Tehát nem lezárásra készülök...

Ugorjunk vissza a legelejére! Miért vállalt a Tanárnő osztályfőnökséget?

Osztályfőnökként sokkal közvetlenebb kapcsolat tud kialakulni egy osztállyal, mint szaktanárként. A sok közös program során kölcsönösen megismerjük egymást, a nyolc év alatt szinte a családom része lesz az osztály.

Készült ránk a Tanárnő?

Óriási lelkesedéssel vártam rá, nagyon sokat olvastam a leveleiteket, nézegettem a fotókat, és készítettem nektek névre szóló, színes kitűzőket a Veni Sancte-ra. Aztán nagyon könnyen megismertelek, megszerettelek benneteket.

Hogyan esett védőszentként Szent Lászlóra a választás?

Mindenképpen magyar szentet akartam, másrésről olyasvalakit, akinek az élete érdekes, példamutató lesz számotokra, mint Szent László, aki egy fejjel kimagasodott katonái közül. Korábbi osztályomnak Boldog Gizella volt a védőszentje, úgy gondoltam, hogy az anyás, gondoskodó királyné után, most a férfias, lovagias király lenne a megfelelő.

Segítettek-e az előző osztály vezetésével szerzett tapasztalatai, vagy egy egészen más osztályhoz, egészen más „eszközök” kellett?

Nagyon sok tapasztalatot szereztem az előző osztállyal, ők is hasonlóan elevenek voltak kezdetben, és ők is hasonlóan lassítottak a végére. Ma már tudom, ez nem rajtam múlik, ez a kamaszkor és a felnőtté válás sajátossága. Az ő nevelésük és tanításuk során sok

mindent megfogalmaztam magamban, hogy mit fogok másképp csinálni. Tehát: hogy a szeretet ellenére és mellett, sokkal szigorúbb leszek, és bizonyos dolgokat nem engedek, több önállóságra neveltem a gyerekeket. Ezek egy részét nem tudtam megvalósítani. A gyakorlatban mindig az derül ki, hogy az én habitusomhoz a szeretetteljes módszer illik. Mostanra okos, művelt és önálló gimnazisták lettek. Ha másként csinálom, akkor is ez az eredmény, csak nekem kicsit kevésbé fáradtságos az életem.

Mennyire volt nehéz szétválasztani az évek során az osztályfőnöki és magyartanári teendőket, feladatokat?

Ez is úgy alakult, mint az előző osztályomnál, pontosan elterveztem, hogy mostantól mindennek meglesz a maga ideje, például legfeljebb az óra utolsó öt percében - a házi feladat feladása után - kerülhet sor egy-két osztályfőnöki dologra. Ennek ellenére minden maradt a régi szokás szerint, az osztályfőnöki teendők

általában nem tűnnek halasztást. Helyette kirándulásokon, színházban, moziban, osztályjátékokon sokszor beszélünk irodalomról, nyelvről, és az legalább annyira megmarad az emlékeitekben.

Melyek voltak a Tanárnő szerint az elmúlt nyolc év sarkpontjai az osztály szempontjából, amelyek meghatározták az osztályközösség alakulását, összekovácsolódását?

A legfrissebb emlékekkel kezdem, az 1956-os ünnepség előadása és az arra való felkészülés rendkívüli, nagy-szerű élmény volt, hiszen itt tudtunk végérvényesen összekovácsolódni, és közösen megalkotni a műsort, amely a visszajelzések alapján igazán jól sikerült. Ezek mellett nagy öröm volt, amikor meglepetésből osz-

tályestet csináltatok nekünk 10.-ben, a biciklis tábor, ahol aggódó fiatalemberek karikáztak vissza a csüggedt osztályfőnökért; osztálykori és palacsinta- délutánok, adventi gyertyagyújtások nálam, mindenféle gyönyörű táborok, lelkigyakorlatok, kirándulások, nyári élmények és a rendhagyó irodalomórák.

Büszkén viseljük a „Szent Imre történetének legkisebb létszámú osztálya” címet. Tanárnő szerint milyen hatással volt ez a foglalkozás az osztályra, és mit gondol az osztályközösségről?

Mint tudjuk, „Nem sokaság, hanem /Lélek s szabad nép tesz csuda dolgokat.”

Nagyon sokáig küzdöttem magamban, és minden egyes távozó után átgondoltam, hogy vajon mit csinálhattam volna másképp. A legtöbb eset nem rajtam múlt. Amikor valakinek túl nehéz volt az iskola, megértettem, hogy elment. Voltak, akik külföldre mentek tanulni, azt gondolom ez is csak előnyükre vált. Úgy érzem, remélem tehát, hogy akik ma nincsenek köztünk, profitáltak az új helyzetből. Sokan mondták ugyan, mennyi bánatot okozott nektek, hogy így csökken a létszámunk, de én ezt a bánatot nem minden esetben éreztem. Sőt, úgy gondolom, a fogyás igazán összekovácsolta ezt az osztályt, igazi kis közösség jött létre. Még ha nem is mindenki mindenkinek a legjobb barátja, hiszen nem ez egy közösség lényege. Nincsenek szélsőségek, élünk, tanulunk egymással békében, és ha céljaink vannak, együtt lélegzünk! Büszke vagyok az

56-os műsorra, a kicsiknek szervezett gólyatáborra és erdei iskolára, a szalagavató táncrea, a nagyszerű krakkói kirándulásra, a vörös iszap áldozatainak megsegítésére, a kárpátaljai gyűjtésre; nagyon sok szép közös élményünk van!

Az osztály méltán híres futballcsapatának eredményeiről. Mit gondol erről a Tanárnő?

Hiszen beszéljünk akár az Antal Balázs Emlékkupa örökös bajnoki címről, vagy számos más diadalunkról, közismerten sikeresek vagyunk □. Tanárnő mit jósol az idei kupaszazonra?

Azt gondolom, hogy nagyon fontos a sport, már csak közösségépítő hatása miatt is, úgyhogy mindig nagyon boldoggá tett az osztály nagyszerű szereplése a futballpályán. Ami az idei évet illeti, természetesen azt várom, hogy ez lesz a korona ittleteteken, és megnyeritek a Focisztert. Akkor én majd hűségesen őrzöm a hatalmas kupát a polcom tetején, időnként kifényesítem, és küldök egy-egy képet róla nektek; mobilról□

Milyen üzenettel enged útra minket a Tanárnő?

„Elbocsátlak téged is, mint mindenkit: felelős vagy minden emberért, aki veled él, s el kell számolnod minden fillérrel, amit magadra költesz, minden örömmel, amit magadba zártál, és minden boldog pillanattal, amit magadnak tartottál meg. Most eredj és élj, mert a világ a tied!” Hamvas Béla

Köszönjük szépen, hogy időt szakított ránk a Tanárnő, mint nyolc éven át mindig, amikor szükségünk volt valamire, és egyúttal köszönjük a szeretetet, a fáradozást!

Ballagunk már 8 év után tovább... (avagy a 12. a hattyúdala)

Minden kezdet nehéz, és ez a törvényszerűség emlékeink méltó csokrának megalkotása esetében sincs másképp. De ne szaporítsuk a bevezetést, kezdjük is el a „memoárfalatozást” rögtön a legelején.

Hét és fél évvel ezelőtt kezdődött minden egy-két közös iskolai hét után a balatonakali gólyatáborban, azokban a napokban, amelyek a Szent István-féle híres eseménysorozat keretében teltek, és még csak az „a” osztályt jelző piros pólók mutatták az összetartozást. Minden ehhez hasonló program közösséget épít, és talán itt mi is Szent László várává lettünk a Balaton partján. Persze a nyolc közös évünk a „nagy sárga házhoz” kapcsolódik – Róbert atyát idézve. Először kaptunk a másodikon egy termet, a 700-as szekrényekből harminchetet, de a lelkekbe ültetett magokat csak később csíráztatta ki az idő, különböző társak, tanárok és élmények közbenjárásával. A megismerés iskolapéldájaként akartunk mi is összeforjni, mint apró atomokból egy közösség az iskola szellemisége alatt. Nyilvánvalóan ezen egyszerű sorok nem képesek minden mozzanatot felidézni, mindazonáltal jelentsük ki: sikerült. Nem tagadjuk, hogy fogyatkoztunk és bővültünk, mindazonáltal kegyegő ciszterci óránk utolsó ütése előtt úgy érezzük, hogy az évek beváltották várakozásainkat.

Programjaink során elvittünk egy darab Szent Lászlót Erdélybe, Sopronba, Szegedre, Sáropatakra, Győrbe (bár ott már volt egy darab), a Szelidi-tóhoz, a messzi szeptemberi Krakkóba, és természetesen a híres-neves csobánkai erdei iskolába is, ahol megtanultuk, hogy miben is különbözik az egyik fűszál a másiktól, valamint, hogy „nincs rossz idő, csak alkalmatlan öltözet”. Mondanom sem kell, több helyen voltunk, mint amennyi eszembe jut, és talán az olvasói érdeklődés megtartása végett sem kívánczik ide minden helyszín. Az iskolában és az épületen kívül ért impulzusok is alakítottak minket, és meghatározták a vele együtt lassacskán búcsúztatott gyermekkorunkat is. Min-

denki nevében nem illő és nem is lehetséges nyilatkozni, de szerintem nincs bánni valónk a múltba és a jövőbe tekintés közös, szélesvásznú képén.

Bizonyára sokan kíváncsiak arra, hogy vajon mit is emelnénk ki az itt eltöltött időből. Nos, az ilyfajta emlékek általában nem egyforma módon maradnak meg mindenkiben, de a krakkói utunk élményei (nem megfélekedve az autópálya kiválóságának nevezhető Józsi bácsiról) és az adventi gyertya- és esetenként papírgyújtások meghittsége biztos vagyok benne, hogy eszünkbe juttatja majd jövőbeli percekben a „Szent László-sztorit”, akár csak a számunkra sokat jelentő bejutás a Fociszter legjobb tizenkét csapata közé.

Most a nagybetűs köszönetet, a várakozást és oly sok ambivalens érzésünket kavargató heteinkben, felvértelve egy nagy csupor lelki és szellemi táplálékkal, várjuk pályabérünket, hogy eddigi életünk érdemei alapján fogadjon be minket egy új világ (reméljük azt úgy hívják, hogy egyetem).

Pallós Áron (12.a)

„SZÁMTALAN FELEJTHETLEN ÉLMÉNY”

INTERJÚ ADAMIS TAMÁSSAL

Ahogy mondani szokás, mindjárt kilépsz a nagybetűs életbe! Merre tovább?

Gyermekkori álmom, hogy repüljek, ennek megfelelően Nyíregyházára adtam be a jelentkezésemet, a közlekedésmérnöki - légitársasági hajtó képzésre, de számtalan alkalmassági vizsga van még hátra, nagyon nehéz lesz bekerülni...

Van „B terv”?

Van, de a vége ugyanaz. BME közlekedésmérnöki képzés, és innen tovább a repülőtér felé. De ezzel az opcióval egyelőre nem számolok. **Osztályközösség, kézilabdás sikerek, diákkamara... Mi a legmeghatározóbb élmény, mi fog a legjobban hiányozni?**

Számtalan felejthetetlen élmény-

nyel lettem gazdagabb a nyolc év alatt, nehéz volna egyet kiemelni. Mindenképpen meg kell említeni a gólyatáborokat, az osztálykirándulásokat, a szentesi edzőtáborokat. **Gyorsan adták kézről-kézre az osztályt a tanárok, 8 év alatt hatvannyolcan tanítottak minket. Hogy érzed, (nyilván az osztályfőnökön túl) ki hatott rád a leginkább?**

Elsőre Csizy tanárnő jut eszembe, aki mintegy második osztályfőnökünk volt. Nem utolsósorban pedig megszerettette velem a fizikát. Emellett Auer és Kolek tanár urakat is meg kell említenem, illetve Norbert tanár urat, aki több évig testnevelőm és edzőm is volt.

Pál Csaba (12.a)

„SZELLEMET, ERKÖLCSÖT, ERŐT EGYESÍTS!”

INTERJÚ ZSEBE LUCÁVAL INTERJÚ ZSEBE LUCÁVAL

8 éve kézilabdázol itt az iskolában... Miért pont a kézit választottad annak idején?

5.-ben volt egy sítábor, ahol egy szobába kerültem Wehner Lucával (aranybalkéz), ő ajánlotta a kézit a suliban, meg hát Norbert tanár úr volt a síoktatóm, ez is mély nyomot hagyott bennem. Előtte 4 évig kosaraztam, de kíváncsi voltam valami másra is. Így döntöttem a kézilabda mellett.

Ki tudnál emelni egy-két meghatározó élményt?

Számomra az országos diákolimpiák voltak a legjobb élmények, de az edzéseket is nagyon szerettem (FEKSZIK!), néha

azok tartották bennem a lelket, na meg a szentesi edzőtáborok – azok felejthetetlenek voltak!

Hova tovább és miért?

A Testnevelés Egyetem osztatlan tanári képzésére adtam be a jelentkezésemet és csak oda. Elégge biztos vagyok abban, hogy ez a nekem való. Körülbelül 2 éve jött először a gondolat, de mindig is nagyon szerettem a tesiórákat, és elégge tetszett az egész óra hangulata, a mozgás, meg úgy minden.

Szóval akkor tesitanár?:)

Igen. Imádok sportolni és a gyerekekkel együtt lenni. Szeretnék

egyszer segíteni nekik ha valami nem megy, megtanítani őket valamire, ösztönözni őket és bebizonyítani, hogy az élet sokkal szebb sportolással.

Volt olyan tanár, aki segített ennek a döntésnek a kialakításában és nagy befolyással volt rád?

Hát persze! Elsőként talán az alsós tesitanáromat emelném ki, aki megmutatta nekem, hogyan NE tanítsak soha, mit csináljak másképp, milyen ne legyek. Itt a Szent Imrében pedig nagyon sokat köszönhetek Ica néninek és Őry Eszter tanárnőnek, akik meghozták a kedvemet ehhez a pályához, támogattak és ösztönöztek. Na meg persze Norbert tanár úrnak, aki összeKOVÁCSoló erejének köszönhetően szuper csapa-

tot hozott létre, és megmutatta, milyen jó a fagyott egerekhez tartozni.

Mi fog legjobban hiányozni?

Természetesen az edzések, amik nagyon sok erőt adtak a mindennapokhoz. De nagyon fognak hiányozni az osztálytáborok, kirándulások is, kár hogy ezeket régen nem becsültem meg annyira.

És végül zárásképpen: mit köszönsz az iskolának?

A kézilabdacsapatot, a büfét, az osztálytáborokat, a felejthetetlen élményeket és az örök barátokat.

Bayer Fruzszi (10.b)

FEJESUGRÁS ELŐTT INTERJÚ KALABAY MÁRTONNAL

Miért az orvosra jelentkeztél?

Családi okok miatt. Nincsenek romantikus elképzeléseim erről a pályáról. De azt látom, hogy bár fárasztó, de mindenképpen szerethető hivatás.

Letettél 3 középfokú nyelvvizsgát. Nem gondoltál arra, hogy mással foglalkozz?

Nem.

És a latin?

A latin, az „hobby”. A latin nyelv tanulása nagyon sok szép élményt hozott, Ábel Jenő, OKTV sikereket vagy tavaly az arpinói Cicero-versenyt és a római jutalomutazást. A latint Gáll tanárnő szeretettette meg velem még ötödikben. Akkoriban írtam egy diákakadémiai pályázatot Budapest római kori emlékeiről. Hetekig jártuk fényképezőgéppel a múzeumokat és a szabadtéri lelőhelyeket Nagytéténytől Aquincumig, szerettem csinálni.

Hányszor írtál pályázatot?

Majdnem minden évben.

Nem volt fárasztó?

Dehogynem! De nagyon jó volt a végére jutni. Tulajdonképpen jó, hogy megreformálták a rendszert. Hogy közösen is dolgozhatunk, és hogy adjuk elő röviden a munkánkat. Csatában könnyebb, mulatságosabb és éppen olyan hasznos. Tizedikben Csabival, Viktorral és Levivel mi is kiálltunk egy prezentációval az úszás fizikájáról. Nem hittük, hogy bekerülünk a döntőbe.

Kik a kedvenc tanáraid?

Kezdetől fogva sokat köszönhetek Berzsényi tanár

nőnek, sok segítséget és még több szeretetet kaptam tőle. Szeretem Paksy tanárnőt kedves következetességéért, Ellenriederné tanárnőt szigorú, de mégis emberi és teljesíthető követelményeiért. Kolek tanár urat életre szóló, tömör, lényegre törő magyarázataiért. Tar tanárnőt, ahogy mindig izgul értünk, és próbál mindent megtenni a sikerünkért. Thuróczy tanárnőt, ahogy lazán bemutatja a kísérleteket, és mindig sikerül neki.

SZIG és 5 szó?

56-os műsor. Erdély és Krakkó. Biciklizés a Balatonnál. Szalagavató. Kartörés.

Mit üzensz az utánad jövőknek?

Hogyan mondjak bölcsességeket érettségi előtt? Latint tanulni jó. A kudarcból könnyebb felállni, ha meszebbre nézünk és keressük a kemény végpontot!

Kalabay László (8.a)

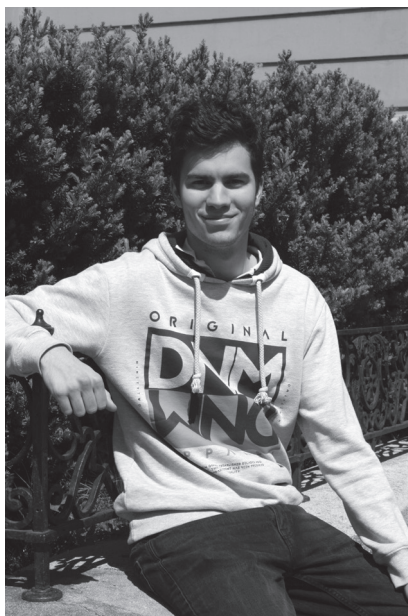
„FÁRASZTÓ VOLT, DE MEGÉRTE” INTERJÚ SZIJÁRTÓ LŐRINCCEL

Milyen érzéseid vannak az itt eltöltött 8 évvel kapcsolatban?

Örülök az itt eltöltött 8 évemnek: fárasztó volt, de megérte, mivel sok szép emlékekkel távozom.

Mik voltak a legmeghatározóbb élményeid?

Rengeteg élményem van. Ezek közül a legkiemelkedőbb talán az ötödikes gólyatábor, a hetedikes erdei iskola, az edzőtáborok felejthetetlen hangulata és természetesen az énekkari fellépések. De ezek csak példák, igazából a legtöbb osztályprogramot kiemelném.

Volt-e olyan tanár, aki miatt megszeretted egy tantárgyat?

Volt! Csizy Judit tanárnőnek köszönhetem, hogy határozottan jól éreztem magam a fizikaórákon – amúgy nem lelkesedtem volna a fizika iránt. Szalay József tanár úr szerettette meg velem a rajzolást, és Fábian Attila tanár úr személye az, aki miatt az énekkar lelkes tagja voltam. Csécs Dániel atya pedig egy életre szóló élmény volt...

Ha azt mondom, hogy SZIG, akkor mi jut eszedbe? Mondj öt szót!

Közösség. Kötelesség. Vicc. Sport. Benedicite!
Dominus!

Sülyi Viktor (12.a)

„SOK LEHETŐSÉG, KAPCSOLAT, SZINESSEG” INTERJÚ OLÁH SÁRÁVAL

Pár éve az orvosira készülsz, emlékszel-e még, mik voltak a kiskori terveid a foglalkozásodat illetően, és végül mi vezetett mégis az orvosira eső válasz-táshoz? Mi vonz benne?

Nem nagyon emlékszem, azt tudom, hogy az óváni és a fodrász felmerült, az utóbbit azóta sem értem, mert a hármás fonáson kívül más még nem nagyon sikerült. Utána jött a jog és az orvosi. Mindkettő nagyon tetszett, de a fakt leadás utolsó lehetséges időpontjáig titkon inkább a jog volt erősebben. Mindkettő álmódosásból fakadt, valahogy úgy, ahogy a fiúknak a tűzoltó és katona, én ápolónő szerettem volna lenni és életet menteni, segíteni, ehhez később az is hozzájárult, hogy elég sok időt töltöttem szellemileg sérült emberek társaságában, de aztán rájöttem, hogy én tényleg meg szeretném oldani a problémát, és az orvos az, aki tényleg tudja az okokat, és meg tudja oldani a bajt. Mikor le kellett adnom a faktos papírt fogalmam sem volt, hogy törö-magyar vagy biosz-kémia legyen-e. És végül biosz-kémia lett, és nem bántam

meg, illetve az idealista álmaim azóta is vezetnek, és remélem, végig kísérnek, mert elég sok nehézség van ezen a pályán (is), amihez nem árt egy túllendítő erő...
8 éve erősítéd az iskola röpcsapatát, miért kezdted el, miért ajánlanád másoknak is, hogy kezdje-

nek a suliban sportolni, van-e legjobb élmény, amit ki tudsz emelni?

Már negyedikes korunkban tudtuk Hannával, hogy röpizni fogunk, hallottunk az iskola jó csapatáról. És így is lett, azóta a suliban röpizem, bár idén már Budaörsön is sokat játszottunk, a röplabda egyértelműen az iskolához kötődik. Rengeteg közös élmény, küzdés és egy csapat, amiket kaptam. Nemcsak a röpiiben, de egész életemben kiemelkedő pillanat, 2014-ben az amatőr országos elődöntője, és azon belül is az utolsó szett. Azelőtt és azóta sem voltam olyan meccsen, és minden pillanatára emlékszem, óriási élmény volt, az egész csapat együtt küzdött. Az ilyen katarzisélményekért és a csapatért nagyon hálás vagyok, és mindenképpen ajánlom a sportolást a suliban, minden sportágat kiemelkedően jó csapatban lehet űzni, ezért menjetek és gyűjtsetek élményeket!!!

Mi a kedvenc helyszíned az iskolában? Miért?

A terasz, a nagyterem és a tárgyaló. A terasz a legjobb szünetek helyszíne, kicsit kiszakít, ideális beszélgető hely, és szép kilátás nyílik az iskola ölelő szárnyai közül az udvarra. A nagyteremben töltöttem a második legtöbb időt, sok meccs, edzés felszabadult vagy éppen küzdős pillanatait, de mindig jó bemenni. A tárgyaló a cserkészethez kötődik, kicsiként mi töltöttük itt minden péntek délutánunkat, most én tartok itt őrsgyűléseket, nagyon szeretem ezt a termet, bár sokan nem is nagyon ismerik.

Ha a Dixitbe rajzolnod kéne egy kártyát, amire az lenne az asszociáció, hogy „szentimre”, mit ábrázolna a rajz?

Hú, ehhez lehet, hogy nem vagyok elég művész. De valamilyen nagyon színes vonaltömeg, ami között apró jelképek vannak és kapcsolódnak egymáshoz. A sok lehetőség, kapcsolat, színeség jellemezné a képet.

Csányi Sára (12.a)

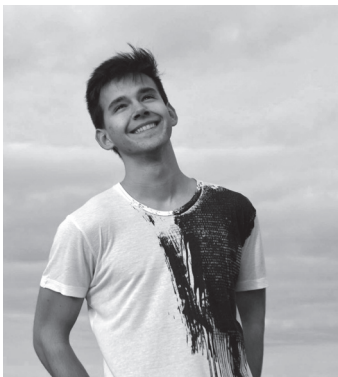
„...EJTETTÜNK KÖNNYEKET, KOVÁCSOLTUNK MOSOLYOKAT!”

INTERJÚ FENYŐSI ZOLTÁNNAL

Fenyősi Zoltán, alias Zeze, az iskola egyik legvidámabb és legaktívabb sráca. Most is egy jó hangulatú beszélgetés zajlott le köztünk az iskola erkélyén, egy kis zenei aláfestés mellett.

Szia! Na, én igazából rögtön egy erős kérdéssel kezdenék: mit tudsz felidézni, ami a legemlékezetesebb volt ezalatt a 8 év alatt számodra a suliban?

Hmm... látom profi riportkészítő vagy, egyből az érzelmi oldalát ragadod meg a dolgoknak. Az itt eltöltött idő és szellemiség, csodás memorandumokkal bővítette szürke-állományomat, rengeteg emlékből kell választanom. Ejtettünk könnyeket, kovácsoltunk mosolyokat. Talán mégis, szívemet leginkább a szalagavatós táncunk eltáncolása, vagy akár az 56-os műsorban a szerepem eljátszása érintette meg. Történt ezeken túl megannyi kalandos dolog, de azt ne itt beszéljük meg.

És mit gondolsz, téged miről ismernek itt az iskolában a diákok, tanárok?

Egyszer majdnem írtam egy könyvet, de aztán fél oldal után abbahagytam. Ahogy a mondás tartja, madarat tolláról, embert barátjáról, ennek fejében úgy vélem én is amiatt lehetek ismert, mert tudok varázsolni.

Hova mész tovább, mik a terveid?

Bizony-bizony, a továbbtanulás mindig fogas kérdés. Nekem tulajdonképpen január végén sikerült eldöntenem, hogy hova is jelentkezzek. Jelentkeztem itthon is, Dániába is, és Anglia pedig tervben van. Sajnos komoly mennyiségű pontok kellenek (pl.: 465), ezért most elég jól kell sikerüljön az érettségi, mivel az a kulcs, ami nyitja az élet ajtaját.

Még egy utolsó kérdésem van, ami szerintem nagyon sokakat izgat mostanában... Mi is van a fociszterrel és a ti csapatotokkal?

Mint örökös Antal Balázs Emlékkupa bajnokok, remélem, nem kell ecseteljem osztályunk kiemelkedő futballgárdáját. Eddig nem tartottuk fontosnak, hogy tehetségünket a Fociszter keretei között is felvillantsuk, hiszen

anélkül is mi voltunk, vagyunk a legjobbak, viszont úgy éreztük, hogy az utolsó évben a Fociszter megnyerése méltó zárása lenne osztályunk sztár csapatának, ezért elindultunk, és természetesen el is visszük a trófeát!

Nagy Zsombor (11.c)

„CSALÁDIAS VOLT A HANGULAT” INTERJÚ PÁL CSABÁVAL

Köztudott, hogy a Szent Imrében tiétek volt a legkisebb létszámú osztály, ez téged hogyan érintett?

Igen, huszonketten vagyunk az osztályban, ami tényleg nem gyakori, gyakorlatilag egy angol csoport létszámának felel meg, de mindazonáltal én azt gondolom, hogy az osztályközösségnek mindenképpen előnyére vált. Persze voltak hullámvölgyek, amikor sokan elmentek, ez többeket rosszul érintett, de összességében pozitívan jöttünk ki ezekből. Az apróbb technikai problémáktól eltekintve, hogy hamarabb sorra kerültünk a felelésnél (somolyog), szerintem tökéletesen előnyös volt, és főleg az utóbbi két évben nagyon összeforrt az osztály. Ez részben a családi hangulatnak köszönhető, másrésztől pedig a két utolsó osztálykirándulásnak (Erdély, Krakkó). **Kik azok a személyek, akiknek a legtöbbet köszönhetsz, akik a legtöbbet adtak az itt eltöltött 8 év alatt?**

Mivel közel hetven tanárunk volt, ezért nagyon sokan voltak, akik nagy hatást gyakoroltak rám, ezért csak a legfontosabbakat említeném: Berzsényi Eszter tanárnőt szeretném megemlíteni, akinek nemcsak én, de az egész osztály nagyon sokat köszönhet, ezen kívül Ellenriederné és Csizy tanárnőt emelném még ki, és persze Norbert tanár urat, hiszen meghatározó része volt az itteni életnek a kézilabda és a kézilabdacsapat.

Említetted a kézilabdát, erről milyen élményeid voltak/vannak?

8 éven át kézilabdáztam itt az iskolában, ezalatt az idő alatt indultunk számtalan diákolimpián, KIDS-en és több edzőtáborban is voltunk. Ezek mindegyike felejthetetlen élmény. Ezeket túl nemcsak felejthetetlen élményekkel lettem gazdagabb, hanem egy olyan közösséggel is, ahonnan számos jó barátom származik.

Most, hogy közel a ballagásod napja, milyen érzések töltenek el? Nem fog hiányozni az épület, a szentimrés lét?

A szentimrés létről én azt gondolom, hogy örökre szentimrés maradok lélekben... (mosolyogva) Én azt gondolom, remélem, hogy az épülettől sem kell örök búcsút vennem, hiszen ha másért nem, akkor a kézilabda miatt vissza fogok térni. Viszont mindenképpen más minőségben, hiszen so-

sem leszek már gimnazista, ez egy kicsit talán ijesztő, ennek ellenére én azért bizakodva tekintek a jövő felé. **Milyen tanácsot, „bölcsséget” hagynál hátra az ötödikeseknek?**

Annyit mindenképpen üzennék, hogy használják ki a lehető legjobban az időt, amit itt eltölthetnek. Tanuljanak, mert azt úgyis muszáj és megéri, ugyanakkor a tanulás mellett szakítsanak időt arra, hogy az osztálytársaikkal legyenek. Amit pedig még nagyon tudok ajánlani mint közösségi sportot az a kézilabda!

Ónody Péter (11.b)

Szent Kristóf osztály

12.b

Elsősorban boldogok legyenek, ne pedig sikeresek! Interjú dr. Kovács Örs osztályfőnökkel

Mit jelent ma osztályfőnöknek lenni, és mit jelent ez a Tanár Úrnak?

Hatalmas kihívás. A mai világ nem az értékekről szól, miközben a Szent Imre a maga „maradi modernségével” értékeket kíván közvetíteni, miként teszi ezt pontosan ilyen nehezen Ferenc pápa is. Hogyan tudod megszólítani az Y és a Z generációt, amelyeknek olyan dolgok, technikák természeteseek, amiket mi nem is tudunk elképzelni. Mindezt irtó gyorsan és nagy mennyiségben, amelyben a minőség gyakran elvész. Mindent lehet, nincs korlát – hirdeti a világ. Ez nem az igazi, mert hiányzik a következmények utáni felelősség felvállalása. Sok mindent valóban érdemes megtapasztalni, de utána a rosszat mindig ki kell dobni, mert vannak állandó értékek, és oda igenis vissza kell térni. Az lenne jó, ha osztályfőnökként ezt sikerült volna elérnem.

Mi volt a legnagyobb kihívás, amivel szembenézett, amikor megkapott minket, és hogyan sikerült a kihívást legyőzni?

Soha nem vettem még át osztályt ofőként. Ez egy új feladat volt, mert korábban mindig csak négy évfolyamos osztályokat vezettem. Ráadásul nem is tanítottam ebben az osztályban. S ahogy az elején mondtam, 8 év folyamatos osztályfőnökség után el tudtam volna képzelni egy év szünetet. De utólag nem bántam meg, hogy nem így történt. Kezdetben viszont piszok nehéz volt, mivel egyszerre kellett megismernem a diákokat, miközben egy működő közösséget kellett volna tovább formálnom. Részemről szinte a teljes első év ráment az ismerkedésre, miközben az osztály már évek óta együtt volt. Ezért próbálkoztam közös sportnapról kezdve csapatépítésen át osztályestig min-

denféle változatosnak tűnő programmal, amelyekben kiderülhetett számomra, hogy ki mi iránt érdeklődik inkább, mit szeret, mit kevésbé, és hogyan viszonyul a többiekhez.

Van olyan emléke az osztállyal kapcsolatban, amit sosem fog elfelejteni annyira különleges volt?

Igen, szerintem a délvideki kirándulás 10. utáni nyáron.

Azt az utat nem fogom elfelejteni, az osztály talán akkor volt a legjobb állapotban. Az esti közös beszélgetések, az utolsó este elhangzott nyitások egymás iránt, magával ragadó volt. Én akkor úgy éltem meg, hogy végre maguk mögött hagyják a piti kis piszkálódásokat, hogy sikerül egymást olyanak elfogadni amilyen, jó és rossz tulajdonságokkal együtt.

Ja, és persze a hercegnős farsang és a zsinórban három fociszter siker (mert ugye behúzzák fiúk a harmadikat is, ami sulirekord lesz!).

Úgy érzi, sikerült mindent véghez vinnie az osztálylyal, amit anno eltervezett?

Nem. Van bennem hiányérzet, önmagammal szemben is. Egy igazán jó hosszabb osztályprodukció összerakása sosem sikerült, az összefogás nem volt elég erős az osztályban. Sok különféle erős egyéniség van maguk között, lényegében teljesen eltérő érdeklődési körökkel, és nem tudtam elég jól lavírozni köztük. A másik dolog, hogy nem vált az osztály elég szociálissá, még mindig lehetne erősíteni a másokra figyelés képességét, és ezt sajnálom. Ugyanakkor mostanra mindenki megtalálta a helyét az osztályban, és senkit nem érzek kilógónak, a saját baráti körök jól kialakultak. Úgy az egész egybe még mindig javulhatna.

Milyen tapasztalatokat sikerült elsajátítania az elmúlt négy évben?

Az egyik, hogy egy osztály átvétele rendkívül nehéz feladat, sokkal kevesebb eszköze van egy tanárnak, mikor neki kell alkalmazkodni egy működő osztályhoz. Arra rájöttem, hogy ez nem biztos, hogy nekem való. Ugyanakkor ezt sosem tudtam volna meg, ha nem vágok bele. Még nem tudom, hogy legközelebb – ha hasonló helyzetbe kerülnék – mit csinálnék másként, de szükséges lenne, az biztos. A másik tapasztalat: ez a generáció már nagyon nehezen képes saját magát – önállóan – mérsékelni, a „józan ész” határai nem ugyanazt jelentik nekik, mint nekem. Többet kellene erről beszélgetni, és jobban el kell magyarázni az egyértelműnek tűnő dolgokat is.

Van-e valami, amit a Tanár Úr tanult az osztálytól a négy év során?

Természetesen. Ez az egyik legjobb dolog a tanári pályán, hogy folyamatos kölcsönhatásban állunk egymással. Remek humora van az osztálynak, és idén ez már többnyire nem is volt bántó, intelligens humorra vált, ami nagyon jó. Szerettem az osztálynak ezeket a jó hangulatait. Amit még tanultam az a matek :).

Fog-e vállalni a jövőben/jövőre osztályt és ha igen, miért, ha nem miért nem?

Nem. Legalábbis jövőre nem. Hálás vagyok az elmúlt 12 év három osztályaért, de néha szükség van pihenésre. A jövőben úgy gondolom, hogy leszek még osztályfőnök, de hogy mikor, azt még nem tudom. Én a múltból élek, a jövőt nem ismerem.

Hogyan éli meg egy osztályfőnök, hogy azokat, akiket éveken át terelgetett, hirtelen eltávoznak mellőle, hogyan éli meg a búcsúzást?

A távozás nem hirtelen, mert négy éve várom :). De félre a tréfával. Egy iskolában ez az élet rendje. Igazából nagyon helyes is ez. Sok az együtt töltött nyolc év, a kicsikből nagyok lettek, és most már máshová kell menni. Sokszor érzem úgy, hogy a végzős osztályok már igazából megállnák a helyüket az iskolai burkon kívül is. Kinőtték az iskolapadokat. S ez egy öröm, különösen akkor, ha nemcsak fizikai értelemben. A búcsú sokféle lehet, leginkább a büszkeség tölt el, látva a sok végzős diákat. Amikor körbenézek a nem túl tiszta tanteremben sok emlék kerül elő, és ezek inkább arra utalnak, hogy amikor még ezt, vagy azt csinálták, milyen mások voltak mint most. Nem jobbak vagy rosszabbak, csak mások. Az iskola után is tovább haladva mások lesznek, és ha jól végeztük a munkánkat, akkor elsősorban boldogok lesznek, nem pedig sikeresek.

ARANYKÖPÉSEK

Kovács Örs

Tanár úr: Mi mozgatta a rabszolga-kereskedelmet?

Brigi: A gályák.

Diák: Kaphatok egy pluszt?

Tanár úr: Akár kettőt is!

Diák: És hány plusz egy ötös?

Tanár úr: Mindig eggyel több, mint amennyi éppen van.

Tanár úr: Mondjon olyan területet, amit XIV. Lajos gyarmatosított!

Hátulról artikuláltan súgják: Louisiana!

Rebeka nézi, aztán megörül: Tunézia!

Tanár úr: Majorság latinul?

Erre többen: Majores...

Nehéz feladatnak bizonyult, de büszkék lehetünk A Szent Kristóf osztály búcsúja

Nyolc év nagyon hosszú idő! Az elején úgy éreztük, talán sose jön el a vége, de mégis eljutottunk idáig, itt állunk három héttel annak a bizonyos nagybetűs életnek a kapujában...

Sose felejttem el, amikor 2008 augusztusának utolsó pár napján Várday tanár úr megszervezte számunkra az első osztályfőnöki óránkat. Látni azt a harmincnégy megszeppent, tizenegy éves arcot, és belegondolni, hogy mindnyájan még nyolc éven keresztül osztálytársak és ily módon egymás életének részei leszünk, akkoriban ijesztőnek hatott. A belépés a hatalmas sárga épületbe még ennél is jobban megrémített. A küszöböt átlépve azonban elindult az élet.

A Szent Kristóf osztály közösségének kialakulásához egyértelműen a gólyatábor adta meg a kezdőöketet. Ekkor alakultak ki azok a barátságok, amelyek nagyon jó alapul szolgáltak a későbbiekben, innentől kezdve váltunk nyitottá egymás iránt.

A gólyatábor azonban csak a kezdet volt kirándulásaink hosszú listáján. Szüleinknek és osztályfőnökeinknek köszönhetően olyan helyekre juthattunk el, mint Erdély, Krakkó, Délvidék, és még sorolhatnám.

Az algimnáziumban eltöltött idő hamar eltelt, ám annál fontosabb élményekkel gazdagodtunk, így négy év múltán elmondhattuk magunkról, hogy igazi szentimrésekké váltunk. A főgimnáziumi éveket már egy másik osztályfőnök, Kovács Örs vezetésével vésztük át.

Ekkor még ő sem sejtette, mekkora fába vágta a fejszét... Rá-
dőbentünk, hogy a
közösség fogalma
nagyon tá-

vol áll az osztályban kialakult viszonyoktól.

A tanár úr számos olyan programot szervezett, amelyeknek a célja az osztály összekovácsolása volt. Ilyenek voltak például a Szent Kristóf-nap alkalmából megrendezett osztályestek, ahol mindenki megcsillogtathatta tehetségét. Gitárosok, táncosok, énekesek, színészek kavalkádja vonult fel a Békefi-terem színpadán. A szülők tetszését igyekeztünk kvízzjátékokkal, énekkel, zenével, tánccal elnyerni, miközben diáktársaink figyelmét is igyekeztünk felhívni arra, hogy rendkívül különleges osztály vagyunk, amelynek tagjait érdemes megjegyezni. Hogy valóban diáktársaink emlékezetébe vésődjünk, rengeteg Fociszteren arattunk győzelmet (reméljük a fiúknak idén is sikerül elnyerniük ezt a címet, ezzel végleg elnyerve a vándorkupát), a sportnapokon pedig kiérdemeltük a legsportosabb osztály címet.

Mindenképpen kiemelendő az a tizedikes farsangi produkció is, amelyen a fiúk túlkön ülve várták, hogy átalakulhassanak Jázminná vagy éppen Aranyhajjá. A hab a tortán természetesen az volt, hogy sikerült meggyőznünk osztályfőnökünket, hogy Szépségként tündököljön a Díszterem színpadán. Azt hiszem, ezek után nem kell magyarázni, hogy miért is mi nyertük el abban az évben a legjobbra járó díjat. Ezek után nyilvánvalóvá vált, hogy a rákövetkező évben mi készítjük el a szalagszentelő műsort az akkori végzős osztályok számára. Nehéz feladatnak bizonyult, de öröm az öröm-

ben, hogy a próbák közelebb hoztak minket egymáshoz, és
– ami számunkra a legfontosabb – végül sikerült egy

olyan műsort összeraknunk, amelyre büszkék lehettünk. A tizenegyedik is nagyon jó évnek bizonyult, a vége felé bennünk volt az izgalom is, hogy vajon milyen lesz majd jövőre, amikor mi leszünk a legnagyobbak, vártuk a szalagavatót, a próbákat, a szerenádöt és mindent, ami a végzős évhez köthető.

2016 szeptember második hetének első hétfői reggelén (hajnalán), ahogy körbenéztem a Díszteremben, mindenki arcán láttam a felismerést, hogy nehéz hetek állnak előttünk – megkezdődtek a táncpróbák. Természetesen csak az eleje volt nehéz, hiszen ha az embernek jó fej táncpartnere van, akkor változik a hozzáállás, és egy idő után még hajnali hétkor is képesek voltunk élvezni a táncot. Pár hét múlva pedig nagy nehézségek árán, de csak összeállt a műsor, ott álltunk a Budaörsi Sportszarnokban, és vártuk, hogy bemutathassuk a szüleinknek, családunknak a keringő és a salsa tudásunkat. Ismét egy olyan esemény, amelyről azt gondoltuk, hogy sosem jön el és mégis pillanatok alatt elrepült. Életem egyik legszebb élménye volt, és merem állítani, hogy nem csak nekem! Utólag is köszönjük Holló Andrásnak, hogy nem adta fel a reményt, és betanított nekünk két büszkeségre okot adó táncot.

Az idei év egyik fontos szegmense a lengyelországi kirándulás volt. Ellátogattunk Zakopanéba, a tengerszemhez, másnap megnéztük Auschwitzban a koncentrációs táborát, jártunk a wieliczki sóbányában, és Krakkót is felfedezhettük maguknak. A legjobb és talán legemlékezetesebb kirándulás volt a négy év alatt.

Tényszerű, de egyben szörnyű közhely, hogy minden kezdet nehéz, mégis így, nyolc év után, a lezárás még nehezebbnek tűnik. 2008 szeptemberében vágunk neki a szentimrés életnek. Összességében kilencvenhat hónapot töltöttünk itt, a dolgozatok, vizsgák számát már meg sem tudnám határozni, volt belőlük bőven, szereztünk ötösöket, elvéve egyeseket... Ezen hónapok alatt számos tanárral dolgozhattunk, akik nemcsak tanítottak, de vezettek, neveltek is minket. Éltre szóló barátságok köttettek, felejthetetlen emlékekkel távoztunk az iskolánkból, amely életünk egy meghatározó szakaszában adott nekünk otthont.

Most már csak három hét, ennyi maradt hátra a kilencvenhat hónapból, ezután következik csak az itt töltött éveink talán legnagyobb megmérettetése, az érettségi. Reméljük, utána büszkén jelenthetjük ki, hogy ennek az időszaknak is vége!

Köszönünk mindent!

Bodor Nóri és a Szent Kristóf osztály

ARANYKÖPÉSEK

Auer Tamás

Tanár úr: Ezt majd 11-ben fogjátok megtanulni, és fogtok belőle egyes dolgozatokat írni.

Tanár úr: Ha látom, hogy valaki fogja a konnektort és rázkódi, rácsapok a kezére valami fanyelűvel.

Misi: Például baltával?

Gianone András

Tanár úr: Beszélj nekem kun Lászlóró!

Ambrus: Kun Bélának is hívták.

Rér Áron

Dolgozat előtti csoportbeosztások:

„A”, mint ablak, „B”, mint ajtó.

„A”, mint ablak, „B”, mint fal.

„A”, mint Ákos, „B”, mint Ambrus.

„MINDENKINEK OLYAN PEDAGÓGUSOKAT KÍVÁNOK, MINT AKIK ENDEM TANÍTOTTAK” INTERJÚ GERENCSÉR ANNÁVAL

Köszönöm, hogy én lehetek az, aki interjút készít veled, Panka! Tizenöt éve már, hogy megismerkedtünk a játszótéren, és a szüleink azóta is jó barátságban vannak. Örülök az alkalomnak, hogy végre muszáj nekem megválaszolnod azokat a kérdéseimet, amire eddig is kíváncsi voltam.

Én köszönöm, hogy elfogadtad a felkérésemet! És remélem, csak olyan kérdések lesznek, amikre jövőre te is szívesen válaszolsz majd! *nevet*

Csapjunk a közepébe! Ha most lennél tízéves, még mindig a SZIG-et választanád?

Ha ezt nyolcadik előtt kérdezted volna meg tőlem, akkor komolyan elgondolkoztam volna a válaszon, de most egyértelműen igent tudok mondani. Ezt az bizonyítja a legjobban, hogy a húgomnak is az Imrét ajánlottam továbbtanulásra.

Mi változott az elmúlt négy évben?

Egyszerűen kilencedikre kovácsolódott össze az osztály annyira, hogy szívesen töltöttem velük az időmet, ebben új osztályfőnökünk, Kovács Örs tanár úr nagy

szerepet játszott, na meg az is, hogy mi is érettebbek lettünk.
Mi volt a gond nyolcadiktól nyolcadikig?

Húha... Több okot is fel tudnék sorolni, de a legfontosabb egyszerűen az, hogy nem voltam elég alkalmazkodó. És aki ismer, az tudja, a mai napig sarkosan nyilvánítok véleményt, de azért sokat fejlődtem *nevet*

Kovács Örs tanár úr mellett kik voltak az emblematisz tanáraid?

Azért megemlíteném, hogy a tanár úr nemcsak mint osztályfőnök, hanem mint történelemtanárom is jelentős, hiszen kezdetben reál beállítottságúnak tartottam magam, és mielőtt megkérdeznéd, közgazdásznak készülök, és igen, történelemből

teszek emeltet. *nevet* Rajta kívül még Auer tanár urat emelném ki, akit a személyisége, a humora, a szakmai tudása azonnal az egyik kedvenc tanárommá tett. Egyébként most, hogy végiggondolom, mindenkinek olyan pedagógusokat kívánok, mint akik engem tanítottak.

Rimek Adrienn 11.c

„JÓ CSAPAT, KITARTÁS, SOK MUNKA ÉS KREATIVITÁS” INTERJÚ BARLAY KRISTÓFFAL

USA, Fociszter-döntő mesterhármas, gólyatábor főszervező, osztálytáborok, Pingvin Sziget Teaház vezető, kárpát-medencei történelemverseny első helyezett, szentimrés partik kitalálója és megalkotója, és még sorolhatnám a hozzád kötődő iskolaieseményeket, történeteket és emlékeket. Mi van ezek mögött?

Egy jó csapat, kitartás, sok munka és kreativitás. Ezúton is szeretném megköszönni legjobb barátaimnak,

Cönek és Bulcsúnak a segítségüket.

Mi leszel?

Sikeres és boldog ember, aki eléri és megvalósítja a céljait és elképzeléseit! Mellékállásban pedig milliárdos vállalkozó.

Már most van egy vállalkozásod is, és ha jól tudom ti csináltátok a Szent Margit Gimnáziumban is a bulikat. Mit mondanál a CS Companyról? A CS Company-t közel egy éve alapítottuk Mig Ba-

lázssal és Wendler Viktorral. Eddig 21 rendezvényt szerveztünk, többek között a Kopaszi-gáton, Nagykovácsiban, Ábrahámhegyen, a Balaton közepén, Lovason, valamint több budapesti helyszínen is. Mi vezényeltük le a Szent Margit Gimnázium gólybálját és egyéb eseményeit. Létrehoztunk egy Balaton közepére tervezett vitorlás partisorozatot, amit idén folytatunk. A csapat folyamatosan növekszik. Számos megrendelést kapunk, és menedzselünk új rendezvényeket.

Múltkor mesélted, hogy más cégeknél is dolgozol!

Igen! A WORLD IS MINE nevezetű rendezvényszervező cégnek is segíték. Ezenkívül nyaranként vitorlásedzőként népszerűsítem a vízi sportokat. Számos balatoni

kikötőben rendezünk vitorlástáborokat. És egy ideje Budapesten is egyedülként hozzánk fordulhatnak a vitorlázni tanulni vágyók.

Kicsit térjünk vissza a Szent Imréhez. Voltak-e kedvenc tanáraid?

Dr. Kovács Örs és Tar Judit tanárnő.

Mire bízod az utánad következő generációt?

Azokat a tulajdonságaitokat, erősségeiteket fejlesszitek, amiben jók vagytok. Csak a POZITÍV dolgokra koncentráltok, és járjátok saját utatokat. Soha, de soha ne adjátok fel, és érjétek el a kitűzött céljaitokat! A tanulásban azokért a tantárgyakért tegyetek meg mindent, amit szerettek.

BB

„NINCS ELVESZETT LABDA”

INTERJÚ PISÁK FLÓRÁVAL, A RÖPICSPAT KAPITÁNYÁVAL

Első kérdésem a további tanulmányaidhoz fűződik. Van-e már konkrét elképzelésed a jövődről, ha van akkor hova, milyen irányba tervezed?

Igen, első helyen a Pázmány Péter Katolikus Egyetemre pszichológiára adtam be jelentkezésemet, másik lehetőségnek a Szt. István Egyetem szőlész-borász mérnöki képzését jelöltem meg. Tehát elsősorban pszichológiával szeretnék foglalkozni.

Te nyolc évig jártál ide, milyen érzésekkel búcsúzol, elég volt-e ez a nyolc év, milyen volt/lett az osztályod. Nagyon sok élménnyel gaz-

dagodtam, sokat köszönhetek a röpicsapatnak, tanárainak, diákársaimnak. Szerettem ide járni, jók voltak a programok, a táborok, a kirándulások, az edzőtáborok, a versenyek. Egyelőre elég volt ez a nyolc év, biztos vagyok benne hogy életre szóló barátságokat kötöttem. Mint egy közösségben általában, az osztály életében is voltak hullámvölgyek, de összességében nagyon fognak hiányozni a beszélgetések, a jól ismert vidám arcok, a hülyéskedések.

Iskolai hobbijaid, kedvenc időtöltéseid?

Az iskolában a kötelezettségeken kívül legtöbbit a röpivel foglalkoz-

tam, amit 6. óta űzök a suliban. Sok nagy sikert értünk el, nyertünk többek között országos diákolimpiát is. Részt vettem a gólyatáborok és az iskolai sportrendezvények, valamint az osztályesemények szervezésében.

A sporton kívül szeretek filmeket nézni, beszélgetni. **Milyen eseményekre emlékszel vissza a legszívebben?**

Az országos röplabda kupákon való részvételek óriási élményeket adtak, az evezős osztálytábor, az osztálykirándulások, a Klagenfurti Ifj. Világjátékok, a KIDSek, a sportesemények, a Szent Imre Bálók. A sítábor is nagyon jó volt, és a biosz faktos terepgyakorlat. Ezek

igazán maradandó élményeket nyújtottak számomra.

Ez alatt a 8 év alatt voltak-e olyan tanárok, akikre a „mentorodként” tekintesz?

Auer tanár urat szeretném megemlíteni a kiváló matekfaktokért ;); Tar tanárnőt a sok segítségért, amit kaptunk; Schulek tanár urat a sok közös munkáért és természetesen az osztályfőnökömet Kovács Örs tanár urat, aki igazi közösséggé formálta az osztályt, és igazából az összes tanáromnak köszönöm az együtt töltött éveket.

Pisák Levente (10. b)

„SZIG: ISKOLA, KÖZÖSSÉG, OSZTÁLY, FOCI, TANÁROK” INTERJÚ KASZA BENCÉVEL

Miről híres?

A sok fizikaversenyről és az azokon elért eredményekről.

Hova tovább?

Villamosmérnök a BME-n, illetve kaptam egy conditional offer-t Engineering course-ra a Pembroke College-től (University of Cambridge).

Hobbid?

Szeretek olvasni, számítógépen is szoktam játszani, illetve szeretek programozni. Van otthon egy LEGO-robotom, legutóbb ehhez írtam a mobilomra egy programot, amivel távirányítani tudom.

Mi leszel?

Sok minden érdekel, például robotok. Jelenleg úgy gondolom, majd robotokkal szeretnék foglalkozni. Az iskola ebben sokat segített, például a LEGO robot programozási szakkör, ahova egy évig jártam.

Búcsú:

Kicsit sajnálom, mert szerettem ide járni, jó volt az osztályom. Örülök is, mert egyetemre megyek, ami bizonyos értelemben teljesen új szakasz az életemben.

Alma mater?

Mindenképpen.

Hiányozni fog?:

Osztálytársak és néhány tanár is. Hiányozni fognak

még a közös osztályprogramok, osztálykirándulások stb.

8 év: sok, kevés vagy épp elég?

Nekem elég volt, sok semmiképpen sem.

Osztály:

Az elején nem volt túl jó az osztályközösség, de a végére egész jól összekovácsolódtunk (ez nagyban Kovács Örs tanár úrnak köszönhető). Szerintem jó volt ebbe az osztályba járni.

Kedvenc tanár:

Nem volt, voltak olyan tanárok, akikkel nagyon jól kijöttem, és voltak, akikkel kevésbé.

Tanár-tantárgy:

Például Auer tanár úr szeretettete meg velem a fizikát.

Legviccesebb élmény:

Sok vicces élményem volt, ezek közül nem tudnék egyet kiválasztani.

Legrosszabb dolog a Szent Imrében:

Nem tudnék most az iskolához kötődő rossz élményt mondani, ami annyira rossz volt, hogy külön emlékezni rá (természetesen voltak jobb és rosszabb napjaim, de a rosszak közül egyik sem válik ki élesen).

Nagy Zsombor 11.c

„EGYSZERRE AKARTAM ORVOS, TANÁR ÉS KUTATÓ LENNI” INTERJÚ CZOMA FLÓRÁVAL

Sok minden kapcsán hallhatuk a nevedet: az arpinói Cicero-emlékverseny miatt, az OKTV eredményeid révén vagy akár a természetbúvár érdeklődésed kapcsán. Mit szeretsz ezek közül a legjobban és miért?

A versenyek közül nem tudnék egy olyat mondani, ami egyértelműen a kedvencem volt. Mindegyikből mást tanultam, és nem csak tudásban fejlődtem. A biosz OKTV-n megértettem, hogy nem az eredmény az elsődleges, hanem az egész célja maga a felkészülés volt, az idő, amit a többiekkel és a tanárnővel, a tanulással töltöttünk, így a forduló előtt sem izgultam, a feladatokat pedig élveztem. Az arpinói versenyen több dolog történt, mint azt elmondhatnám,

egyed emelnék ki: aki hisz, annak semmi sem lehetetlen. Azzal a vágygal indultam el Rómába, hogy szeretném látni a Szentatyát. Szinte mindenki azt mondta, hogy úgy sincs rá esély, de mégis úgy mentem, hogy hittem: fogom látni. Aztán beszéltem a kísérő tanárokkal, és sikerült jegyet szerezniük az audienciára, és bár a Szent Péter tér felénél ültünk, jó messze tőle, de a Miatyánkot együtt imádkoztuk vele latinul. :) A tantárgyak közül a biosz a kedvencem: szerintem csodálatos, hogy az egész világ minden apró részletének mennyire fontos a feladata, és ha valami elromlik, az egész szervezet is összeomolhat (pl. sarlósejtes vérszegénység). A nyelvek közül pedig a latint szeretem a legjobban, főként a fordítást és a régi rítusú latin miséket.

Tudod-e, hogy hová vezetted az utad, hogy mit szeretnél tanulni, és hosszútávon hol szeretnél elhelyezkedni?

Ez a kérdés nálam nagyon nehéz, sokat küzdöttem vele, mert először túl sok minden érdekelt: egyszerre akartam orvos, tanár, kutató lenni, és ezeken kívül is sok minden foglalkoztatott, később pedig minden

tévútnak tűnt, és nem tudtam elképzelni, mi lesz, vagy, hogy bármi is lesz egyáltalán. Végül a biosz-kémia tanári mellett döntöttem, szeretnék középiskolában tanítani, az egyetem után pedig teológiát is tanulni. Nem tudhatom, hogyan alakul a jövőm, de Istenre bízom, hogy Ő vezessen.

Mi az, amit neked adott a Szent Imre, volt-e itt olyan tanárod, aki meghatározó szerepet töltött be az életedben?

Néha elgondolkozom azon, mi lett volna, ha más suliba kerülök. Azt az egyet biztosan tudom, hogy nem az lennék, aki most vagyok. Az iskola a tudás mellett (úgy érzem) életre szóló barátságokat adott. Ezek a kapcsolatok sokat változtak a

nyolc év alatt, és ezekben fejlődtem én is. Valamilyen szinten minden tanárom meghatározta az életemet: mindenkitől tanultam valamit, nemcsak tantárgyilag, de emberségből is, a többségüktől pozitívat, jó példát láttam a nevelésre, hogy bizonyos helyzeteket hogyan kell megoldani, és volt, akitől azt tanultam, hogy később hogyan ne forduljak a gyerekek felé. A legtöbbit, azt hiszem, Tar tanárnőnek köszönhetem, ő szeretett meg velem a bioszt, és lelkileg is sokat segített.

Athanasius Schneider kazahsztáni püspök márciusban hazánkba látogatott. Mi fogott meg legjobban a püspök úr jelleméből, tanításából?

Nagyon megfogott a püspök atyában a derűje és a humora, az a tisztelet és hódolat, amellyel a Szent-ostyát körülveszi, ahogy mindenkit buzdít erre, és arra is, hogy valóban ismerjük fel/meg, hogy Ki az, Aki-vel áldozáskor találkozunk és mekkora az a Szeretet, amellyel Isten szeret bennünket, miközben hagyja, hogy magunkhoz vegyük Őt.

Benedictus

„A KÖZÖS ALKOTÁS SOK ÉLMÉNNYEL AJÁNDÉKOZOTT MEG” INTERJÚ CSIZMADIA BENEDEKKEL

Hogyan tekintesz vissza a szentimrés éveidre?

Én már négy évvel ezelőtt rájöttem, hogy nem várom az érettségit. Azóta érzem, hogy egyre gyorsabban közeleg. Most, hogy itt vagyok, az eltelt idő gyorsnak és pillanatszerűnek tűnik, így az emlékek összesűrűsödtek. Ebből a szögből az egész egy kéthetes intenzív tréning, ami fárasztó, de szórakoztató is volt. Én visszafelé mindent rózsaszínben látok, ezért csak a szórakoztatóról tudok beszélni.

Nagyon örülök, hogy a fogyasztó munka mellett termelőt is végezhettem. Osztályvideók, osztályestek, előadások, tudományos bemutatók, reklámok; mindez olyan emberekkel, akikkel jó volt együtt dolgozni. A végeredmény sosem volt kifogásolható, de a közös alkotás nagyon sok jó élménnyel ajándékozott meg. Megnevettettek és megnevettethettem másokat, az utóbbi nekem aranyat ér.

Mi az, ami nagyon megmaradt benned, és ha majd visszagondolsz, elsősre ez jut eszedbe?

Az a néhány remek ember, akinek a társaságát élvezhettem. Én nagyobb emberi csoportokban nem működöm jól, kilencszáz fővel összezárva konkrétan szociopátának éreztem magam. Ezt a legtöbb ember, akinek volt szerencséje találkozni velem úgy mondaná, hogy egy beképzelt kis görény vagyok, és ezért nem

hibáztatnék senkit. Az emberek nagy részével nehezen vagyok egy légtérben, de ebben az iskolában megismerhettem több olyat is, akikkel mindig jó volt időt tölteni. Ezért nagyon hálás vagyok.

Hova tovább?

Vidéken szeretnék általános orvosi képzésen tanulni. Első helyen Szegedet jelöltem meg. Hiányozni fog Budapest, de úgy éreztem kell egy kis életmódváltás. Az azutáni dolgok

még bizonytalanok.

Van valami nagy célod, amit el szeretnél érni az életben?

Van, de erről most nem szeretnék beszélni. Egyelőre a nagy cél a sikeres felvételi.

Mi az első 5 szó, ami eszedbe jut, ha azt mondom: Kovács Örs?

Lecsó, lecsó, lecsókolbászból főzünk vacsorát.

Végző soron... Mit üzensz nekünk, hátra maradtaknak?

A székeket órák után mindig tegyék fel (kivéve pénteken), a padba ne hagyjatok kaját! Az ebédlőben a pohártartóba rendesen tegyék a poharakat, és ha megtelt, adjátok ki, és tegyék a helyére egy üreset! A parkban ne szemeteljetek, a boltban előre készítsétek elő a pénzt, hogy gyorsabban haladjon a sor! Szalagavató után csak mértékkel!!!

Lakatos János (11.c)

„SOK TAPASZTALATOT ÉS RENGETEG BARÁTOT KAPTAM” INTERJÚ SCHMUTZ VIRÁGGAL

Sokat tevékenykedtél a diákkamarában. Hogyan emlékszel vissza ezekre az eseményekre: gólyatábor, farsangok, bálók?

Fülig érő szájjal. A szívemben örök időig ott fog élni. Sok tapasztalatot és rengeteg barátot kaptam ezek útján. Talán ez az, ami nagyon fog hiányozni.

Melyiket élvezted jobban, a gimis vagy alsós éveidet?

Ezt nem tudom megválaszolni, mert egyelőre még mindig alsósnak érzem magam...

És ezt valahol nem is sajnálom, mert amíg a sulifalai között vagyok, úgy érzem magam, mint anyukám biztonságos ölében.

Hova tovább? Esetleg a Villányi út?

Igyekeztem olyan továbbtanulási lehetőséget felvetni ami közel van a mostani „életemhez”, így tehát igaz, hogy sok lehetőség rejlik a jövőben, de először szeretnék megcsinálni egy konduktorképzést. Majd ezután elvégezni a gyógytornász szakot, egy

fodrászképzést és egy cukrászképzést. De ez mind csak a közeljövőre vonatkoznak.

Gondolkozol-e esetleg külföldi tanuláson?

Ha tanuláson nem is, mert az engem érdeklő szakmának Magyarországon van a legjobb képzése, de egy kis időre kimennék dolgozni.

Mi az amit elviszel magaddal, és mi az, amit hátrahagysz az Imrében?

Azt gondoltam, hogy az iskolapadomat magammal

viszem, mert jól mutatna a szobámban, de persze a széket azért itt hagyom a jövő nemzedékének. Na jó, a viccet félretéve minden emléket, amit itt szereztem, magammal viszek.

Ha lenne 3 kívánságod, mit kívánnál ?

Az első kívánságom biztos az len-

ne, hogy végtelen sokat kívánhassak még bármikor, bárhol. Így ügyesen megoldva kívánságaimból csak 1-et használok fel.

Miért nem lettél focista?

Ki mondta, hogy nem vagyok focista? Az az igazság, hogy a pályán nem tudok annyira színészkedni a játék alatt, mint amennyire kéne, én csak játszom.

Lakatos János (11.c)

ARANYKÖPÉSEK**Tatárné Tar Judit**

Tanárnő: Mely növények tudják változtatni a helyüket?

Máté: Nagy Zoárd, a lépkedő fenyőfa.

Tanárnő: Most nyissátok elő a füzeteiteket!

Vas Zoltán

Tanár úr: Mi erősítette meg Gedeont utoljára a csata előtt?

Ambrus: A lába, valamint a gravitáció.

Tanár úr: Ki volt a pápa Péter után?

Bulcsú: Sztálin.

Tanár úr: Mit önt az irgalmas szamaritánus a kirabolt ember sebeire?

M. Marci: Betadint.

Viola felel: És akkor Antigonosz Eufrátesz...

Várday Gergely

Tanár úr: Csak csukd be a szemed, hogy ne lásd, mit mondasz!

Tanár úr: Milyen szilárd anyag van a légkörben, amire a pára kicsapódhat?

Muhi: Repülőgép.

Benedek: Superman.

Diákok

Viki: Hány szobás ágyak lesznek?

Rebeka: Amikor Lengyelországban elvesztettem a fületem...

Szent Márton osztály

12.c

Interjú Csombó Emese osztályfőnökkel

Amikor átvett minket a Tanárnő, tűzött ki Maga elé valamilyen célt, amit el szeretett volna érni osztályfőnökként? Sikerült?

Fontosnak tartottam, hogy megtaláljátok a helyeteket az osztályban, és szeressetek ehhez a közösséghez tartozni. Tudjatok egymásra odafigyelni, alakuljon ki bennetek felelősség a közösségért. A hibáitokat ne féljétek beismerni, a „balhékat” pedig merjétek bevállalni, és tudjatok bocsánatot kérni. Úgy érzem, hogy sokan szerettek ebbe az osztályba járni, kialakultak igaz barátságok, őszinte kötődések is. Osztályfőnökként ez volt az elsődleges célom, ha ez valamennyire sikerült, az igazán nem az én érdmem volt.

A Tanárnő már ötödik óta tanít minket, de csak kilencedikben vett át. Mennyire ismert meg minket az első négy év alatt, osztályfőnökként mekkora változást tapasztalt?

Jaj, hát az hatalmas változás. Szaktanárként az ember maximum egy-két gyerekkel kerül közelebbi kapcsolatba. A matematika olyan tantárgy, ahol személyes dolgokról nem nagyon beszélgetünk az órán, ritkán kell véleményt alkotni érdekes és sokakat foglalkoztató kérdésekről. Osztályfőnökként egészen más oldalatokról ismertelek meg benneteket, mert sokkal több természetes szituációt éltünk át együtt. Egész másképp, szinte anyaként viszonyulok hozzátok, emiatt nagyon más a kapcsolatom veletek, mint bármelyik másik osztállyal az iskolában.

Maradjunk egy kicsit a mateknál. Azért nem lehet könnyű elválasztani egymástól, hogy mikor intézi az ember az osztályfőnöki dolgokat, és mikor matekozik. Sikerült a matekórákat mateknak megtartani?

Nem, nem, nem... Sajnos nem, ez a nagy vesztesége az osztályfőnökségemnek. Mindig van mit megbeszélni, gyakorolni kell a farsangra, közeledik a karácsonyi betlehemes előadás... És úgy gondolom, ti sem úgy néztek rám, mint egy szigorú matektanárra. Még szerencse, hogy matekból érettségizni kell, mert így a kötelező tananyagot mindenképpen meg kellett tanítanom az osztálynak.

Mi jut eszébe a Tanárnőnek, ha ránk gondol?

Mi jut eszembe? Nagyon szeretem például azt a képet az osztály felett, amit Heni festett. Rendhagyó, színes, fiatalos és lendületes. Első pillanatban nem teljesen jól kivehető az írás, jobban rá kell fókuszálni, közelebb kell lépni, hogy a lüktető betűket jól olvashassuk: itt a Szent Márton osztály lakik.

Jó pár éve nem vállalt már a Tanárnő osztályt. Mi vette rá végül, hogy a mi esetünkben igent mondjon?

Egy osztályfőnök rengeteget dolgozik, biztos látjátok, rengeteg plusz munkát kell vállalnia. Kirándulások, táborok, programok szervezése. Mindig van valami intézni való. A szünetekben kilépőket írok, papírokat szedek, telefonálok. És a legfontosabb, hogy oda kell figyelni rátok. Gyakran járnak a gondolataim rajtatok, ki miért tűnik szomorúnak, miért nem tanul úgy, mint kellene, jól érzi-e magát az osztályban. Másképp zajlik az élet osztályfőnökként. Van, hogy az embernek az életébe ez nem fér bele. Én úgy gondolom, hogy a tanári pályának a legszebb része az osztályfőnökség, de ehhez sok időre és energiára van szükség. Felelőtlen

az az ember, aki bármikor, bármilyen élethelyzetben elvállal egy ilyen feladatot. Úgy éreztem, hogy akkor a lányaimnak nem volt arra szükségük, hogy állandóan ott létezzen körülöttük. Igaz, akármilyen osztályt nem vállaltam volna el! Már tanítótlak benneteket négy éve, és bíztam a köztünk kialakult jó kapcsolatban, bár tudtam, hogy nem vagytok egy könnyű csapat. És azt is tudtam, hogy lesz egy nagyon lelkes és lelkiismeretes társam, Szijártó tanár úr, akinek nagyon köszönöm ezt a négy évet.

Beszélgettünk már róla, hogy a közeljövőben biztos nem lesz osztálya a Tanárnőnek. De azért valamikor fog még vállalni?

Hát nem tudom. Most nagyon tele van a szívem, a lelkem, a fejem veletek. Ha elballagtok, egyszerűbb lesz az életem, nem lesz annyi dolgom. De lehet, hogy egy idő után új alakul ki bennem, és újra vágyom majd erre a különleges kötődésre, amit szaktanárként nem élhet meg az ember. De erre most nem is akarok gondolni. Most még együtt szeretnék veletek kart karba öltve ballagni a folyosókon, látni születek büszke és meghatott tekintetét, és végül egy szál liliomban lerakni az oltárra a kudarcokat, a sikereket, a bánatot és a sok-sok örömet.

Mi tartja a Tanárnőben a lelket, amikor egy-egy igen hosszú és mély hullámvölgybe kerül a kapcsolatunk?

Ilyenkor lehet bosszankodni, mérgelődni, egy kicsit elkeseredni, de arra gondolni, hogy miért pont én vagyok az osztályfőnökötök, nem lehet. Kaptam egy osztályt, akik néha jól csinálják a dolgukat, néha rosszul, de akármit tesznek, én akkor is szeretem őket. Ha elköteleződtem, akkor vannak olyan kérdések, amiket már nem teszek fel magamnak, mert értelmetlenül váltak a számomra.

Melyik az a pillanat, esemény, amit sok év múlva is szívesen idéz fel a Tanárnő, ha ránk gondol?

Meghatározó élmény a március 15-i utolsó próba, gyönyörű pillanat, míg élek nem fogom elfelejteni. Minden úgy ment, mint a karikacsapás, semmit nem kellett csinálnom, helyén voltak a dolgok. Csak ültem a sötétben, nem volt ott közönség, nem voltak ott szülők, csak ti. És ti csináltátok azt, amit kellett, anélkül, hogy én mondtam volna bármit is, vagy bárki fegyelmezett vol-

na benneteket. És úgy láttam, hogy ti is örültök, és ez nagyon jó érzés volt. Egy másik számomra kedves pillanat a pörgős hangulatú a szalagavató örömtánc, jó volt veletek felszabadultan együtt ünnepelni.

Büszkeség?

Sokszor vagyok rátok büszke. Talán a legjobban azért, mert ha valamiben megegyezünk, azt megtartjátok. Nem éltek vissza a bizalmammal.

Milyen érzései vannak a Tanárnőnek most a cél-egyenesbe fordulva?

Nagy öröm van bennem. Csodálatos dolog, hogy megismertelek benneteket 10-11 éves korotokban, most 18-19 évesek vagytok, és képesek vagytok arra, hogy továbblépjete, egyetemre menjete, nemsokára megházasodjatek. Rendkívüli egy ilyen átalakulást végigkísérni. De egy kis szomorúság is van bennem. Valami jóban volt részem, ami egyik pillanatról a másikra megszűnik. De nem rólam szól ez a történet, hanem rólatok. És nektek jó, higgyétek el! Az embernek mindig meg kell lépnie egy újabb lépcsőfokot, és ez izgalmas, magában rejti a fejlődés lehetőségét.

Jövőre egy osztálytalálkozó, osztálytábor? Hogyan gondol előre a Tanárnő?

Abszolút vevő vagyok mindenre, de inentől kezdve a ti kezetekben van a dolog. Ha szerveztek valamit, és arra meghívtok, nagyon szívesen és örömmel elmegyek. Jólesik, ha néha visszajártok majd, és beszámoltok arról, hogy hol tartotok. De a legfontosabb, hogy megtaláljátok a helyeteket és feladataitokat az új környezetetekben.

Szkiba Zsófia

A 12.c osztály nyolc éve

Nyolc év. Eltelt. Gyorsan suhant el vagy csigalassúsággal vánszorogtak a hónapok? Így nem sokkal a vége előtt visszatekintve szerintem mindkettő elmondható.

2008 augusztusában gyülekeztünk a tanári folyosón, vártuk, hogy kezdetét vegye életünk egyik nagy kalandja. Bár már a felvételik során bepillantást nyehettünk egy-egy szegletébe az iskolának, és rokonaink, ismerőseink által már megtudhattunk egy-egy titkot, még nem eszméltünk rá igazán, mi is vár ránk, mibe vetettük bele magunkat. Gátlásaink szerencsére hamar feloldódtak, és csak úgy röpült az idő. És hogy mi mindent csináltunk? Azt lehetetlenség szavakba önteni. Ifjú titánokként határtalan lelkesedéssel vetettük bele magunkat minden kihívásba, rendületlenül vettünk minden akadályt. S bár év végén Folly tanárnő elment, az sem árnyékolhatta be teljesen azt a csodálatos évet, amiből aztán később még jó párat megéltünk, igaz, azok már egyre kevésbé voltak gondtalanok. Bár útközben elvesztettük néhány osztálytársunkat, újakat is nyertünk, élöket és kitaláltakat egyaránt, így iratkozott be közénk még ötödikben Szalvéta Jenő, drága láthatatlan barátunk.

Egy-egy konkrét pillanatot kiragadni olyan lenne, mintha egy legovár apró építőelemeit próbálnánk lefeszíteni egymásról. Egyik emlék, esemény sem függet-

len, különb a másikkal. Persze vannak olyanok, amik úgy belevésődtek elménkbe, hogy nincs az az idő, ami kimosná onnan. Ilyen természetesen egy-egy osztálytábor, melyek mára szerves részünket képezik. Hisz nélkülük honnan tudhatnánk, hogy mi is az a bankár pulyka, hogy becsülnénk meg egy-egy jól megkent molnárkát, és hol lenne a lelkesedésünk egy-egy titokzatos mezei üreg iránt? Ugyancsak nem tanultuk volna meg, hogy a krumplit márpedig meg kell hámozni a paprikás krumplihoz, mert ha csak megmossuk, bizony rendesen csikorog majd a fogaink között. Nélkülük nem fejleszthettük volna tökélyre a biciklis tudásunkat, evezési technikánkat. Azt sem tudnánk, hogy a térképet jobb egyes emberektől távol tartani, mert a végén még úgy is eltévedünk, ha rendesen tartották, hát még, ha fejfel lefelé. Azt is megtanították, hogy bármilyen idegesítő kutya lohol a nyomunkban, nem jó ötlet bedobni a vízbe, mert a végén még nekünk kell utána ugrani. Megtanultuk, milyen sokféle és szórakoztató dalt lehet megismerni egy-egy erdélyi táncesten, hogy vezetővel ugyanúgy el lehet tévedni a hegyek között, mint anélkül, valamint, hogy igenis befér harminc ember egy tizenöt fős kisbuszba. Egyszóval fontos leckéket tanítottak az élethez.

És akkor még nem is ejtettünk szót a legkülönfélébb

iskolai vetélkedőkről, farsangokról, melyeken igaz az évek múltával egyre kisebb lelkesedéssel vettünk részt. De van, ami nem változik. Nulladikban még mindig rúgják a fiúk rendületlenül a labdát egy-egy Fociszter meccsen. S bár a lustaság nagy úr, és nem tolonganak a szurkolók a pálya szélén, azt is megtanultuk, hogyha szurkolói pólót csináltatunk, mindenkinek kiutalva egy-egy betűt, melyekből buzdító mondatot szeretnénk összerakni, tanácsos azt a betűt a póló elejére nyomtatni,

rendületlenül tanultunk, készítettük elő a jövőnket, abban csak egy biztos pont látszik: „Éhen fognak halni!”

Most már ismerjük az iskola minden szegletét, jártunk mindenütt, a feneketlen mélységtől egészen a tetőig. És hogy mi történt csak ebben az utolsó évben? Prága, szalagszentelés, szalagtűzés, szalagavató, utolsó osztálykarácsony (és még sok-sok más utolsó esemény), és most itt állunk, ballagunk el, előttünk a végső megpróbáltatás, és utána vár ránk az ÉLET.

Szkiba Zsófia

így esetleg láthatjuk is a játékot, nem kényszerülünk végig háttal állni. S bár ennyi mindent elértünk, és

„SZÍVESEN TÖLTENÉK MÉG ITT EGY PÁR ÉVET” INTERJÚ FARKAS BÁLINTTAL

Aktívan részt veszel a cserkészletben, és tagja vagy az iskolai kézilabdacsapatnak is. Miután elmész, megtartod ezeket a jó szokásaidat?

Igen, a 6.-os óróm-mel tovább folytatjuk a cserkészkedést, és kézilabdában is tovább őrzöm iskolánk csapatának, az Emericus KSE-nek a kapuját.

Hova jelentkezted, és ahogy a kicsiktől is szokták kérdezni: „mi leszel, ha nagy leszel”?

A Műszaki Egyetemre, a logisztika szakra jelentkeztem, e döntésem meghozatalában sokat köszönhetek osztályfőnökömnek, Csombó Emese tanárnőnek. Ha pedig nagy leszek, ötleteim megvalósítására fogok törekedni.

Milyen érzés búcsúzni nyolc év után?

Nyolc év alatt nagyon jó osztályközösség alakult ki, továbbra is tartani fogjuk a kapcsolatot. Sőt, vannak, akikkel már 12 éve együtt koptatjuk az iskolapadot. Szí-

vesen eltöltenék még itt egy pár évet, de el kell fogadni, hogy egyszer mindennek vége szakad. Várnak rám új dolgok, így hát búcsúzáskor az egyik szemem sír, a másik nevet.

Mi fog a legjobban hiányozni?

A napi többszöri küzdelem a lépcsőkkel a 4. emeletig, a vidám faktos matekórák, az iskolai rendezvények, de legjobban az osztályom és az iskolában kötött baráti kapcsolataim.

Szeretnél még valamit elérni ebben a pár hétben a sikeres érettségid kivül?

Értem a célzást! Még tartozom egy elégtétellel. (nevet)

Voltunk már országos nyílt döntőben, KIDS-en is eljutottunk a 2. helyig. Remélem, májusban utolsó emlékként együtt emelhetjük a KIDS-kupát a magasba!

Rajnai Lázár (11.b)

„AZ ÉLMÉNYEKET ÉS A BARÁTOKAT A SZENTIMRE ADTA NEKEM” INTERJÚ GREMSPERGER KINGÁVAL

Miről ismernek téged az iskolában?

A legtöbben talán a cserkészetről ismernek. De többekkel kb. 1400 napot jártam egy iskolába, szóval volt idő bőven itt-ott összebarátkozni.

Érettségi, hogy állsz vele?

Most már láttam azért pár feladatsort, és nem tűnik olyan félelmetesnek, mint képzeltem. Szerintem túl sokat ijesztgetik vele a gyerekeket. Azt pedig sose mondják, hogy mi van akkor, ha esetleg nem lesz elég jó... Mert akkor se dől össze a világ. Sőt, akkor ott lenne egy egész szabad év kipróbálni csomó mindent,

amire egyébként nem jut idő.

És most hogyan tovább? Merre szeretnél tovább tanulni?

Kíváncsi vagyok, hogy lesz tovább... Első sorban a Semmelweis orvosi a cél, azon belül gyerekorvos szeretnék lenni, hogy pontosan milyen, azt még nem döntöttem el. De mint említettem, vannak ötleteim, hogy mit csinálnék, ha csak jövőre mennék egyetemre.

Ha visszamehetnél, mit csinálnál másképp?

Ötödiktől nyolcadikig szinte csak egy barátnőm volt, akivel éjjel-nappal együtt voltunk, a többiekre alig em-

lékszem ezekből az időkől. Ha főleg szeretnék valami régi, vicces történetet, én általában nem emlékszem rá. Ha visszamehetnék, biztos jobban nyitnék a többiek felé, és részt vennék az osztály életében, ahogy azt 9. óta teszem is.

Melyik volt a legjobb éved? Miért?

Hát igen, ebből kifolyólag a 9-10. volt a legjobb, amikor kinyílt a világ, „megismertem” az osztálytársaimat, jó közösség lettünk, volt buli-haverok-fanta, és ettől még a tanulás se vett el túl sok időt.

Mit adott neked a Szent Imre? Megváltoztatott?

Remélem, hogy 10 éves korom óta azért változtam valamit, bár aki ránéz egy régi képre, azt mondja, semmit.

Na, de... nem imrés barátaimmal beszélve néha megdöbbenek, hogy hogyan gondolnak ők az iskolájukra, a tanáraikra, mennyire nem meghatározó nekik, hogy hova járnak be, és kikkel vannak körülveve nap mint nap. Rájöttem, hogy nem természetes, hogy ennyi osztálykirándulás, tábor, lelkinap, színház, korizás, fociszer stb. program van, ami által igazi osztályközösség alakulhat ki. Ezeket az élményeket és barátokat mind a Szent Imre adta nekem, amiket más iskolától nem kaphattam volna meg.

Tanács az itt maradóknak?

„Semmi sem bonyolult annyira, hogy ráparázz!” Visszatekintve úgyis csak legyintesz és nevensz egy jót, ha eszedbe jutnak azok a szép gimis évek. :)

Vastag Luca (11.c)

„EGY CSAPAT ANNYI SZERETETET, SIKERT ÉS ÉLMÉNYT TUD ADNI” INTERJÚ JANKOVITS HANNÁVAL

Miért választottad anno 5.-ben a röpit?

Régóta tetszett a sportág, és páran barátnőimmal úgy döntöttünk elkezdjük. Sokan kikoptak de én még mindig imádom és játszom is. Ezt azóta is életem egyik legjobb döntésének tartom. Egy csapat annyi pluszt, szeretetet tud adni, ezen kívül rengeteg sikert és élményt. Így jutottunk el Klagenfurtba, nagyon sok vidéki városba KIDSek vagy országosok alkalmával, sőt még Kárpátaljára is. Mind a régi „nagy” csapathoz mind a mostanihoz csak szeretetteljes emlékek fűznek. Itt is köszönöm ezeket minden lánykának.

Mi volt az első emléked az iskoláról?

Nem izgultam túl a dolgot, az emberek nagy részét ismertem mert 12-en jöttünk egy osztályból, de az első körbevezetésen nagyon sok új arc volt. Körülbelül azonnal eltévedtünk az akkor megútesztóinak tűnő iskolákban, ami mára már elképzelhetlen, hogy megtörténjen.

Mi a kedvenc helyed a suliban? Miért?

Egyértelműen a terasz de szigorúan csak napsütésben, amúgy pedig valamelyik korlát az épületben ahonnan a tanári gárda előszeretettel szállít le...

Mi volt az osztállyal a legjobb élményed?

Legszébb élmény egyértelműen a szalagavató és a 11.-es osztálykirándulás Erdélyben. A reggeli próbák a keringőre való készüléssel és a sok délután, amit az osztálytánc kitalálásával, begyakorlásával töltöttünk... Erdélyben az egész napos kirándulások a csúcspálinkával megkoronázva, valamint a piaci alkudozások a helyi különlegességekért (amiből néha csak szörp lett :DD)

Mi fog hiányozni? És minek örülsz hogy itthagyhatsz?

Az emberek nagyon fognak hiányozni, az hogy bármerre megyek mindig van ismerős arc, barát, egy bolond aki a pusztá létezésével feldobja a kedvem. Valamint Kovács Örs órái, csonkagúlái, es a végtelen sírva nevetések akár tőle akár tőlünk.

Aminek örülök, hogy nem kell minden nap bejönni, megmászni az iskolát, 7-8 órát itt tölteni. Akárhogy is, éppen elég volt ez a 8 év.

Mi volt a legnagyobb puskázás baki az osztályban?

Elképesztően okos módon a régi termünkben hátulra felszereltünk egy tükröt, mondván hogy az biztos jó. Auer Tanárúr hamar jelezte, hogy így ne is reménykedjünk a puskázásban, mert tökéletes kilátás nyílik a pad alatt tevékenykedők kiszúrására. Ezért egy időben a lambéria segített minket.

Utolsó mondat?

Így emlékeztetek rám és ne úgy ahogy a tablón kinézek :)))

Bálint Angelika (11.b)

„DE KI TUDJA, MIT HOZ AZ ÉLET” INTERJÚ KONDRICZ KATÁVAL

Hogyan érkezted az iskolába? Mik voltak az elvárásaid?

Az iskolába bátyám hatására jöttem, aki Vas tanár úr osztályába járt, és az ő útját követve szerettem volna én is ebbe az iskolába járni. Különösebb elvárásaim nem voltak, egy jó közösség tagja akartam lenni, ami meg is valósult.

Sport: Hogyan kezdődött? Most milyen szinten műveled? Kalandok?

Ez is a bátyáim miatt kezdődött. Ők vívtak, és már kiskoromban eldöntöttem, hogy én is ezt szeretném csinálni, majd általános iskolában el is kezdtem a sportot. Eleinte csak kisebb versenyeken vettem részt, hazai válogatókon, majd idővel nemzetközi korosztályos versenyeken, világkupákon. Az első nagy versenyemre 14 évesen jutottam ki: kadett Európa és világbajnokságra. Azonban mindezért tenni is kell. Heti 5 edzésre járok, kevés a szabadidőm, és az iskolával nehéz összeegyeztetni az élsportot, de ez számomra mindenképpen megéri. A vívásnak köszönhetően rengeteg

kalandban volt részem, sok helyre utazunk a csapattal, melyek között különlegesekek is előfordultak. Például: Izrael, Üzbegisztán.

A sportot igyekszem most is a tőlem telhető legmagasabb szinten űzni, de érettség előtt nem egyszerű egész heteket kihagyni a világversenyek miatt. Még a múlt heti világbajnokság után is sok a bepótolandó, de igyekszem az átlagosnál nagyobb hangsúlyt fektetni a tanulásra.

Hogyan tovább? Hova szeretnél tovább menni? Mik**a terveid?**

Szeretném a vívást folytatni, ameddig csak lehet, és megpróbálni felnőtt szinten is az élvonalba kerülni. Emellett szeretnék továbbtanulni, azonban hogy pontosan hol, azt még nem döntöttem el. Szóba jöhet a pszichológia illetve a sportszervezői vagy tanári pálya is.

De ki tudja, hogy mit hoz az élet...

Mi fog a legjobban hiányozni a suliból?

A legjobban az a közösség fog hiányozni, ami kialakult ebben a 8 évben. Nehéz lesz nélkülözni azt

a biztonságot, amit az iskola ad, mert nem fog már Csombó tanárnő könyörögni az igazolásokért, hogy ezt meg azt legyünk már szívesek megcsinálni, csak egy leszünk a sok közül, saját magunknak kell mindenre és köztük saját magunkra is odafigyelni.

Ki tudsz emelni egy élményt, ami megragadt benned?

Annyi mindenben volt részünk, hogy egy különleges élményt kiemelni lehetetlen. Külön élménynek számított

nálunk minden történelem óra is. Azonban ezt nem is kell magyarázni, azoknak, akiket Kovács Örs tanít vagy tanított. Külön élmény volt a testnevelés óra is, hála Bernát tanár úr pozitív hozzáállásának a passzív lány csoportunkhoz. Sosem felejttem el, mikor a március 15-ei előadás előtt a függöny mögött együtt izgultunk, vagy mikor másodszorra előadjuk szalagavatón az osztálytáncunkat, és már mindenki felszabadultan táncol.

Szkiba Zsófia

„MEG SZERETNÉK TANULNI MÁSOKÉRT ÉLNI” INTERJÚ PAPP DOROTTYÁVAL

Nyolc évet jártál ide. Sok, kevés vagy elegendő idő?

Az elég és a sok között van valahol. Az elején minden nagyon izgalmas volt, a végére kicsit belefárad az ember.

5 dolog a SZIG-ről?

Fekete-fehér kockák. „A világ embertelen is, de szép is.”- ez egy tablóra van írva, ami útba esik nekem minden reggel, és sokat segített, amikor nehezebb volt. Aranyos bioszfaktok - ez azért, mert Tar tanárnő mindig cuki történeteket mesélt, meg ünnepek táján kis műsorral készült. Égősor a tábla körül - ez nem olyan régóta van, karácsonyról maradt ott, és van egy osztálytársam, aki minden reggel következetesen felkapcsolja. Nagyon hangulatos. És talán még a menza, az nagyon jellegzetes hely. A legjobb az egészben, hogy mindig olyan hangzatosan vannak kiírva az egyébként bizarr kaják is (parajos penne, tejbegríz kakaó szóráttal - ezek a kedvencek).

Mi fog hiányozni?

Olyan emberek a suliból, akik nagyon közel kerültek hozzám, közülük több tanár is, például Auer tanár úr. Az, hogy 8 év alatt tényleg eljutottam odáig, hogy tudják, hogy ki vagyok, hogy létezem. Megyek a folyosón, és jobbról köszönnek, balról mosolyognak - van egyfajta otthon-érzésem az iskola falain belül. Az, hogy Vas tanár úr akárhányszor szembejön, mindig elmondja,

hogy: „Dóra, ne vegyük a figurát aggódóra!” Ezt soha senki nem fogja többször mondani.

Hova adtad be a jelentkezésedet?

Az ELTE-gyógypedagógiára. Azt már régebb óta tudom, hogy sérültekkel szeretnék foglalkozni. A szeretetszolgálatot is a Pető Intézetben végeztem. A kérdés csak az volt, hogy milyen módon szeretnék segíteni a hátrányos helyzetű embereken. Ha sikerül bekerülnöm az ELTE-re, akkor ott van egy általános év, és csak azután kell szakirányt választanom. Szóval még nem kell pontosan eldöntennem most, hogy mit szeretnék.

Mi az életcélod?

Nem szeretnék nagy dolgokat csinálni. Mármint nem szeretnék feltalálni valamit, híres lenni, hogy aztán jó sokáig emlékezzenek a nevemre. Azt szeretném, hogy néhány ember legyen, akinek fontos vagyok, de nekik igazán az lehessenek. Ennyivel bőven beérem. Meg szeretnék tanulni másokért élni. Jó gyógypedagógus szeretnék lenni, és majd egyszer jó anya is.

Mik a legemlékezetesebb pillanataid?

Sok élményem természetesen az osztályomhoz köthető: evezések, Láthatatlan Kiállítás, osztálykarácsonyok. Egyszer a fiúk meglepetés betlehemeszt csináltak a lányoknak. Az nagyon jó volt.

Vácsi Mária (11.b)

„TÖBB FELEJTHETLEN EMLÉKET IS ADOTT AZ ISKOLA” INTERJÚ SZKIBA ZSÓFIVAL

Úgy tudom, az iskola újságjában saját rovatot vezetsz. Élvezed?

Pár éve Pesty tanárnőtől megkaptam a filmes és könyves rovatot, valamint idén már a színházajánló is hozzá csapódott. Mindenképpen élmény, mivel rengeteg filmet nézek, így van miből ajánlani és felemelő érzés egy cikk végén a saját nevedet olvasni. Igaz, sokszor nehéz a leadási határidőt tartani, főleg így 12. vége felé, és olyat írni, ami minden korosztálynak érdekes lehet, de szerintem megéri. Többektől kapok visszajelzést, olykor tanároktól is, hogy várják a következő ajánlót.

Hová szeretnél tovább menni? Mivel szeretnél foglalkozni?

Terveim között első helyen a SOTE szerepel. Vidéki egyetemeket is bejelöltem, de jó lenne Budapesten tanulni, hogy a kapcsolatokat is fenn tudjuk tartani, valamint mindenhol jót hallottam róla. Az biztos, hogy még 10 év mire tényleges orvos leszek, de nagyon szeretem a bioszt, kémiát, és régóta az az álmom, hogy egyszer orvos legyek. Hogy milyen orvos leszek még nem tudom, folyton váltogatom az irányt magamban, de az első években majd az is kialakul.

Ha jól tudom a latin az egyik erősséged, még OKTV-n is részt vettél. Milyen eredményeket értél el?

Latin. Mindenkinek mély és vegyes élményei törnek elő, ha ezt az egy szót meghallják. Nekem több felejthetetlen emlék is hozott: az iskolai sentetia versenytől kezdve a fordítóversenyeken és nemzetközi versenyeken keresztül (amin Arpinóba kijuthattak a győztesek) az OKTV-ig. Olaszországba egyhetes városnézésre végül csak sikerült kijutnunk két évfolyamtársammal együtt, ami kalandos kezdéssel felejthetetlen élményeket, tapasztalatokat adott. Jó sok paradicsomos tésztát ettünk, legyen szó a menzairól, háziról vagy akár éttermiről. Az OKTV-n is ugyanazokkal találkozhattunk, mint a korábbi versenyeken, egy szóval jó volt ismerős arcokat köszönteni. Visszatekintve sikeresnek tartom, harmadik helyezést értem el 11-ben. Ezzel megelégedve idén már nem is próbálkoztam vele.

Ha a nyolc évre visszatekintesz, változtatnál valamin?

Az elejére visszagondolva, biztos nem választanék másik osztályt. Akkor még nem tudtam, milyen élményeket fogunk közösen átélni, de elképesztő a közösség, ami kialakult közöttünk. Nem a tanulmányi eredményeinkről vagyunk híresek, de mi mindig összefogunk, és nincsenek ellentétek közöttünk. Igaz, ofóket rendesen fogyasztottunk, de mindenképpen megérte ez az osztály a döntést. Ha pedig a tanórákra, illetve a fikt választásra gondolok, azon sem változtatnék. Igaz sok olyan versenyen részt vettem, aminek semmi köze a tanulmányaim folytatásához, de nagyon nagy élményt és plusz tudást biztosítottak nekem (mint például egy lakitelki töriverseny), amiért már megérte mind a beléjük fektetett energiát. Azt sem fogom megbánni soha, hogy az osztályban kivettem a részem a szervezkedésekben, mert jólesett, hogy mindig tehettem a közösségért valamit. Éppen ezért a Pingvinbe fektetett munka is jó volt számomra a továbbtanulási napon való segítséssel együtt. Biztosan mondhatom, hogy megérte ide jönni. Felejthetetlen élményeket adó közösség várt itt rám, ami nagyon fog hiányozni. Annak is örülök, hogy nem vártam kilencedikig, hogy idejőjjenek, hanem már az ötödiket is itt kezdtem el. Már várom a folytatást, de nagyon fog hiányozni az iskola, a történetek, a nevetések.

Szabó Katalin 11.b

Szent Gellért osztály

12.d

Interjú Posta Istvánnal, a Szent Gellért osztály osztályfőnökével

Mi volt a Tanár úr első benyomása az osztályról a nulladik osztályfőnöki órán?

Nem emlékszem minden momentumára, inkább csak egy-kettőre. A legkonkrétabb emlékem, hogy úgy ért véget, hogy megkértem egyikőtöket, akinek volt már okostelefonja, hogy fényképezze le az osztályt és küldje el nekem, hogy megtanulhassam a neveket. Nagyon emlékezetes ez a kép, mert jó ideig ez jelent meg előttem, ha az osztályra gondoltam, ez mondható az első osztályképünknek. A buszon hazafelé nézegettem sokat a nem okos telefonomon, az látszik rajta, hogy ez még nem egy összeért osztály, hanem áll rajta harmincvalahány gyerek szép sorban egymás mellett, közönyös arccal. Amikor erre a képre ránéztem, a gondolatom az volt, hogy lesz munka ezzeWI az osztályal... El kell indítani, foglalkozni kell vele, oWda kell rá figyelni. Nem mondanám, hogy nehezebb volt, mint az előző osztályaimnál, inkább csak más szempontból kellett újragondolni a feladatokat: olyan tulajdonságaitokat kellett felszínre hozni, amiket eleinte nehezen mutattatok meg magatokból. Kifejezett feladatomban tartottam, hogy olyan szituációkat teremtsék, amelyek kibillentenek titeket a közönyből, a komfortzónátokból. Ez néha elég provokatív volt, legalábbis én annak szántam. Ez jó is, mert amibe az ember több munkát fektet, kedvesebb is válik a számára.

Mik voltak a legemlékezetesebb pillanatok az osztályról?

Nyilván a tizenegy-tizenkettedikes időszakból van több, amikor sűrűbben történtek a dolgok. De a legelső ilyen pilanat kilencedikből talán az, amikor egy krízishelyzetet próbáltam teremteni az osztály számára: az osztálykirándulás estéjén jelentettem be, hogy nincsen vacsora, a bolt hamarosan bezár, és kaptatok öt perct, hogy olyan ötlettel álljatok elő, ami fejenként 200 Ft-ból megoldható. Azt gondoltam, hogy ez a kényszerhelyzet

némi feszültséget és konfliktust fog szülni, kicsit megmozgatja a társaságot. De számomra is váratlanul elég könnyen megoldódott, amikor Aliz fölállt, elmondta a javaslatát, és mind azonnal elfogadtátok. Ez mondjuk félsiker volt...

Tizedikben a kétnapos csapatépítő kirándulás a Vértesben nagyon fontos alkalom volt, főleg azért, mert az ilyen direkt, kifejezetten csapatépítésre kitalált programok sikere nagyon kétséges. A közösségépítés ilyen direkt formáitól kicsit ódzkodom, de ezzel az osztállyal ez elég jól működött. Ilyenkor jól jön, hogy van az osztályban egyfajta kötelességtudat, hogy most csapatépítés van, akkor ezt kell csinálni. Ennek a hétvégének több fontos pillanata és találkozása volt. Nagyon jó volt lát-

ni, hogy ha az ember dolgozik a problémákon, energiát fektet bele, akkor hatékonyan, eredményesen lehet az emberi kapcsolatokat formálni. A legfontosabb esemény egyébként ezen az estén jellemzően éppen egy olyan lett, ami egyáltalán nem volt előre megtervezve. Amikor éjjel, már az ágyakban fekvő órákon át énekeltek a szálláson, a fiúk a lányokkal versenyt ordítva. Félig-meddig ökörködés volt, de számomra akkor derült ki, hogy a közös éneklés lehet az a kapocs, amiben az osztály önmagára talál. És ez tényleg meg is maradt. Ez hívható az osztály első igazán közös megmozdulásának, a saját „ügyeink” itt kezdtek megszületni. De persze ezeket a helyzeteket nem lehet előre tervezni, osztályfőnökként a fő feladatomban tartottam, hogy az ilyen helyzetekre alkalmakat teremtsék, aztán várjam, reméljem, hogy történik ebben a helyzetben valami fontos, ami már nem tőlem jön, hanem tőletek.

Tizenegyedikben a legmeghatározóbb esemény nyilván a gyimesi tábor volt, de erre így is készültem, hogy ez lesz a csúcspont, és tényleg így is lett. Ha csak egy mozzanatot kéne kiemelni, akkor ez a szénapadláson alvás (vagy inkább nem alvás) Koszti bácsinál az esztenán, a tehenek fölött, fejenként egy

négyszáz méternyi helyvel, és az éjjeli tábornőznél éneklés volt, valahol a hegyek között, ötven kilométerre az első lakott helytől. Meg ahogy együtt ijedtünk meg a támadó bikától, de nagyon. És aztán persze hazafelé a borulás az erdőben a terepjáróval... Ez inkább számomra volt fontos, mert én nagyon erősen éltem át, hogy mekkora felelősségem van a rám bízottakkal kapcsolatban, és hogy mekkora lehetőség rejlik az összes programban, még ha valami baj is ér minket. Érdekes, hogy a szalagavató, ami szintén mérföldkőnek számít, rengeteg munkával, számomra mégis háttérbe szorult Gyimes mellett, ami valahogy igazibb és személyesebb élmény volt.

Volt mélypont az osztály életében?

Nagyon hamisnak tűnne, ha most utólag azt mondanám, hogy nem voltak ilyenek. A mélypont talán tizedik első féléve volt, tetőzve azzal, hogy Balázs elment az osztályból. Akkor nehezen találtam magamban, hogy mi motiváljon az osztályért tenni. Volt is, aki ezt visszajelezte. Viszont azt gondolom, hogy ezek a mélypontok szükségesek, nem lehet őket megúszni, sőt nem lehet azon igyekezni, hogy minél előbb kikerüljünk belőle. Inkább meg kell tanulni, hogy az ember hogyan éli meg ezeket a kríziseket, hogyan él velük együtt, és aztán lesz túl rajtuk. Többnyire nem is a saját erejéből. Sok fontos tudástól estünk volna el, ha nem lettek volna mélypontok.

Milyen új tapasztalatokat szerzett a négy év alatt?

Fontos tapasztalat volt azt megtanulni, hogy ne minősítsem az embereket. Ebben az osztályban sok olyan ember van, aki nem kezd neki nagy hirtelen csak úgy, magától a világ fölforgatásának, és ez a magatartás nagyon szerethetővé vált idővel, csak föl kellett fognom, hogy ez az osztály ilyen, és nem lehet tőle elvárni, hogy kiforgassa a világot a négy sarkából. És megtanultam nagyon szeretni ezt, hogy milyen jó, hogy nem a fölforgatáson török az emberek a fejüket. Minden osztállyal meg kell találni a közös hangot, a módszert, amivel dolgozni lehet velük, ez minden osztálynál kicsit más, és ezt megtalálni időbe kerül. Mélyen megérintett az a felismerés, hogy aki nem tesz nagyon látványos dolgokat, abban is mennyire fontos történések zajlanak, mi minden lakik benne, csak mondjuk olyan alkat, aki ezt nem szívesen mutatja. Ez viszont sokkal több odafigyelést igényel, és erre állandóan figyelmeztetnem kell magamat.

Tenne valamit másképpen, ha újrakezdhetné az osztályfőnökségüket?

Igen, ha most szervezném az első kirándulást, akkor már nem csak vacsora, hanem szállás sem lenne... Bár aztán az evezős túrán valahogy ez is megtörtént.

Mennyit változott az osztály az elmúlt négy év alatt?

Nyilván sokat. Talán a legnagyobb öröm számomra az volt, hogy az emberek elkezdtek hinni abban, hogy nem baj, ha kicsit zárkózottabbak vagy csöndesebbek, és nem kell mindenáron nyílttá és harsánnyá válniuk, így is szerethetők. Az eleinte zárkózottabb emberek elkezdtek megtalálni egymás társaságát, és elkezdtek együtt jól érezni magukat, azzal, hogy elfogadták, hogy ők ilyenek. Az osztályban értékesnek érezték magukat, olyanak, amilyenek, nem kellett kényszerűen más emberré válniuk. A személyiség lényege viszont tapasztalataim szerint ebben az életkorban már nem változik alapvetően, inkább az történik, hogy bizonyos vonások felerősödnek az emberben, mások háttérbe szorulnak, a találkozások, a közösség és a személyes tapasztalatok hatására. Ez elég komoly történet, nagyon könnyen el tud csúszni, de szerencsére, ha jól látom, ebben az osztályban inkább az emberek jobbik énjé erősödött meg. **Mit tanácsolna, üzenne nekünk a következő évekre?**

Na ezt pontosan tudom. Annyira, hogy már kilencedikben fölírtam a terem falára: „A világhoz nem alkalmazkodni kell, hanem csinálni, nem újragendézgetni azt, ami már megvan benne, hanem hozzáadni mindig.” Medve Gábor mondja ezt az Iskola a határon-ban. Aztán nagyon helyesen szépen leestek (vagy inkább lekerültek) a mondat betűi a falról, elengedett a ragasztó, Kotlik lett Ottlikből... Merthogy ebben a mondatban, a nagyszerű igazsága mellett, türelmetlenség és kioktatás is van bőven, a kiplakátolásával én is kifejeztem ilyesmit, és ezt ti éreztétek is. Aztán mire három évvel később, nemrégiben, már az irodalomórán újra előkerült, mintha tényleg telítődött volna némi jelentéssel, úgy tűnt, hogy sokan értik már, mit mondogat Medve Gábor ilyen rögeszmésen. Nekem is csak ki kellett várnom ezt a három évet. És hát mit mondjak, szívesen várnék itt veletek még egy kicsit.

Paller Nóra

Semmiből végtelen

0. osztályfőnöki óra, 1 századik évébe lépő iskola, 1 magasra nőtt, mélyhangú osztályfőnök, 33 idegen. Mindenki ismeretlen, megszeppent, de kíváncsian szemlélődik. 2012. augusztus utolsó napján, egy meleg, nyári osztályteremben kezdődik közös életünk. Még nem sejtjük az életre szóló élményeket, amelyek várnak ránk az elkövetkezendő négy évben...

Nem sejtjük a két hét múlva bekövetkező Pál utcai fiúk-os gólyatáborunkat, de a két év múlva bekövetkező Pál utcai fiúk-os akadályversenyünket sem, magán a Grundon. Nem gondoljuk még, micsoda közös talentumunk van, hogy együtt milyen szépen szól a hangunk, melyet majd nem egyszer meg is csillogtatunk, legyen szó Disney-rajzfilmzenékről, kommunista indulókról, Beatles-slágerekről, vagy akár „gyimesközeploki” (mintha épp nokedlit nyelnél!) népdalokról. Fogalmunk sincs még az első „szőke tiszai” evezőstáborunkról a homok és szúnyogok birodalmában, meg a tenispályás-medencés ingyenszállásunkról. Ki hinné ekkor a tizedikes paintballcsatát, valamint a sűrű diákszínpad-látogatásainkat és a rajzóriai rágógumi rock'n'rollt? Egymás szemébe nézve nem látjuk előre, melyikőnk lesz a matek-fizika zseni, akinek már akkor csillagos ötös a dolgozata, amikor a többiek még el sem

kezdtek a négyes feladatot, kiből lesz kórusvezető, futó, úszó, biciklis bajnok, ki lesz a tanárokkal mindig vitába szálló politikus, a többiekre szívbajt hozó tüsszentő, kik az őrsvetők, zenészek, orvosjelöltek, valamint az Erdélyben-egy-dühöd-t-bika-elöl-egy-tuja-mögé-rejtőzők, semmit nem tudtunk még egymásról...

Ezen a nulladik osztályfőnöki órán előttünk áll még Szegeczky tanár úr királlyá koronázása a „Felkelt a napunk, Tibor a mi urunk”-at zengve, előttünk állnak Erdélyország-Tündérországbeli felejthetetlen kalandjaink egy kiszáradt, meredeken lejtő, hatvanéves terepjárónkat fejtetőre borító patakmederben, előttünk áll egy szénapadláson töltött éjszaka („ellopták az oroszok a

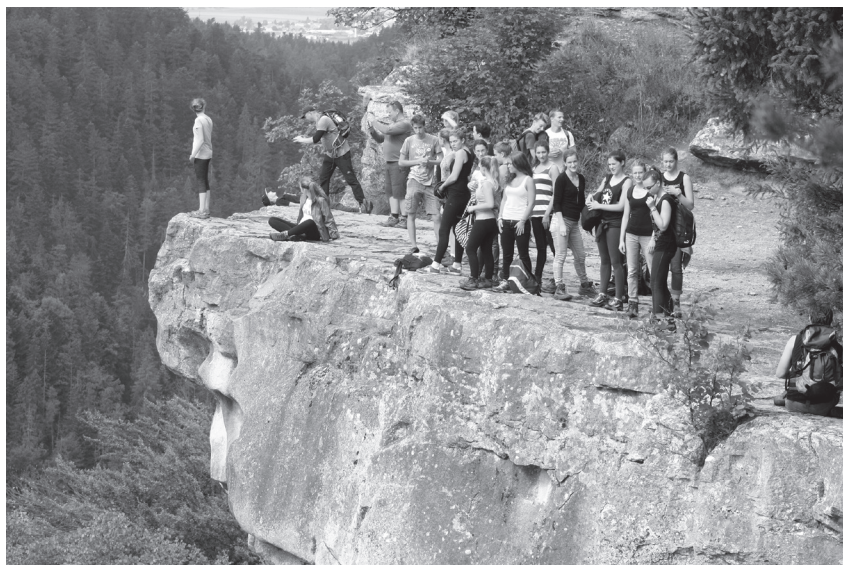
ba emeljük... Akiről melleleg így első ránézésre még nem sejtjük, milyen kitartóan fog összekovácsolni minket, mennyi gyönyörű helyet fog megmutatni nekünk, mennyi feleslegesnek tűnő, de később nagy hasznunkra való programba fog belerángatni minket, milyen eredeti táncmozdulatokat tanulhatunk tőle (csak a kalapálás!), milyen odaadással fog törődni egyesével is velünk, és hogy milyen gyakran vissza fog élni saját nevével, hiszen Túríst-vándiba visz minket biciklitúrára, ráadásul ráveszi a többséget, hogy már ösztönösen nagy P-vel írják a "Csak posta voltál" című

tankot..."), és még nem tudjuk, hogy szomjunk oltására csak a Csíki Sör vagy a frissen fejt tehéntej áll majd rendelkezésünkre. Nem érezzük még a 12. év kezdetén ránk nehezedő nyomást, melyet majd pár napra az Eperjes-Bártfa-Késmárk-Lőcse négyszög, a Góbé Zenekar Kodályosa és a jeges tátrai patakok feledtetnek el velünk. A nulladik osztályfőnöki órán nem érezzük még a szalagavató jóleső izgalmát sem, a fehér ruhánk illatát (persze csak a Boglárka szalonosokét...), a közönség tombolását, mikor kalapos osztályfőnökünket a magas-

Babits-verset a dolgozatban...

Ezen a négy évvel ezelőtti nyár végi napon gimnáziumi éveink még előttünk állnak, igaz barátaink, akik pedig már itt ülnek körülöttünk, még ismeretlenül ránk várnak, felejthetetlen emlékeink még a jövőben gubbasztanak. Várunk, készülünk, még nem tudjuk, mire. Hogy ebből az ismeretlenből elkezdődjön, megszülessen valami. Hogy a nulladik órából legyen majd sokadik. A semmiből végtelen.

Eördögh Zsófia

„MINDIG SZERETTEM HALLGATNI ÉS MEGFIGYELNI AZ EMBEREKET” INTERJÚ BÓDY ANNÁVAL

Milyen élmények fűznek a Szent Imréhez?

A legjobbak közé sorolom a gyimesi és felvidéki osztálykirándulásainkat. Ezenfelül rengeteg kisebb körben megélt élményre fogok még visszaemlékezni: korábbi osztálykirándulások estéin spontán kialakuló közös imák, elmélyült beszélgetések és minden alkalom, amikor valaki valamennyi energiáját megmozgatta, hogy az osztálynak valami adjon (osztályoráték, osztályreggelik, közös mulatások).

Ingyen ölelés program, vagy csak trollokat láttam a facebookon?

Neeem, tényleg megcsináltuk! Az előző, általános iskolai osztállyal adventben évente egyszer kiálltunk Hűvösvölgybe a reggeli csúcsidőben, és megöleltünk minden idegent és ismerőst, aki arra járt és szívesen fogadta. Amikor tizedikben az osztálykarácsonyra kis csoportokban valamilyen produkcióval kellett készülni, hamar jött az ötlet: csináljuk meg itt is, készítsünk róla videót, és mutassuk meg az egész osztálynak – egyúttal hívjuk őket, hogy ha van kedvük, próbálják ki ők is, csatlakozzanak. Meg is valósult, és nagyon jó élményekben volt részünk. Sokszor el sem tudjuk képzelni, mennyit jelent egy ilyen apróság sokaknak, arról nem is beszélve, mennyit lehet tanulni egy ilyen akcióból nekünk: valamelyest kiszolgáltattuk magunkat, odatettük magunkat valami mellé, és a világ vidámabb lett tőle, legalább azon a napon.

Hamarosan eljön az az óra, amikor tényleg elhagyod az iskolapadot. Mi felé törekszel tovább? Hova jelentkeztél és miért?

A budapesti egyetemek pszichológia szakjait jelöltem meg. Nem igazán volt tudatos, de mindig szerettem hallgatni és megfigyelni az embereket, észre akartam venni a beszélgetéseikben a fontos pontokat, azokat a pillanatokat, amikor talán kívülről nem is látszik, de megváltozik bennük valami. A későbbiekben megerősítettek ebben az elképzelésben a gyereksapat vezetésből és a Regnum egyik vezetőképzőjéből származó élmények is.

Ha nem a suliban vagy, akkor más közösségben tevékenykedsz. Mesélj nekünk erről, miben más az a közösség?

A Regnum Marianum közösségben vezetek egy gyereksapatot, az Unkákat, illetve ahogy időm engedi, igyekszem az egyik vezetőképzőre, a Műhelyre is visszajárni, segíteni. A Regnum talán annyiban üt el kicsit a többi Magyarországon működő keresztény ifjúsági közösségtől, hogy minden tagjától erős belső elkötelezettséget kíván. A gyerekeket is erős, egyszerű és tiszta élmények révén igyekszünk elgondolkodtatni: miben áll a saját értékességük, mit jelent számukra közösségben lenni, hogyan szeretheti őket egy láthatatlan, számukra talán néha megfoghatatlan Isten.

Dauner Domonkos (10.d)

„NYITOTTSÁG, LEHETŐSÉG, KAPCSOLATOK, VIDÁMSÁG” INTERJÚ FÁBRY ANNÁVAL

Mit adott Neked a Szent Imre a 4 év során?

Egy nyíltabb közegbe kerültem, mikor ide érkeztem. Egyszerre kinyílt a világ, és óriási lehetőségek tára jelent meg előttem. Lehetőséget adott a saját egyéniségem kibontakoztatására és talentumaim kamatoztatására. Mivel a gimnáziumi évek előtt elég zárt „burokban”

növögtem, így mikor ide kerültem az új emberek megismerése, egy kicsit szabadabb erkölcsi normákkal behatárolt terület, teljesen új világot nyitott meg számomra. Gondolom ez így lesz később is, mikor innen elballagok, és új közegbe csöppenek.

Úgy tudom, hogy bejutottál a művészet OKTV döntőjébe. Ez hatalmas dolog!

Igen. Bejutottam. :) A tavalyi próbálkozáshoz képest, amikor csak a második fordulóig jutottam, az idei óriási élmény volt. Olyan mértékben tárgult a látóköröm, olyan sok helyre nyertem betekintést a pályamunka készítése közben, vagy említhetném a most folyamatban levő döntőre való készülést, igazából öröm ezt csinálni. Élvezem és élveztem, még akkor is, ha ezek már az energiáim vége felé sodortak. Olyan emberekkel találkozhattam, és olyan információkra bukkantam, akiktől az ember nem is sejt, hogy milyen izgalmas és sokrétű családi háttere van, vagy tudása, amik nem találhatók meg minden internetes oldalon. Szalay tanár úr segítségével lelkesedést adott és kitartásra ösztönzött. Az OKTV-t mindenkinek ajánlani tudom, aki kicsit is szeret egy tantárgyat és szívesen fordítja olyan dolgokra az idejét, ami nemcsak tanulást, hanem kikapcsolódást is ad a mindennapokban.

Sok mindenben ki tudtad bontakoztatni a művészeti vágyadat, sőt úgy tudom a programszervezés sem áll tőled messze. Mesélj ezekről!

Első meghatározó „művészeti” kibontakozás az isko-

lában talán az osztályterem dekorációjának kitalálása és megvalósítása volt. A képek az osztály egyes személyeit jellemezték.

Művészetnek mondhatjuk talán még, hogy hegedülök immáron 12. éve. A mindennapjaim meghatározójává vált ez a hangszer, és számos versenyen való részvétel segített a lelkesedést és fejlődést egyenes úton tartani. Olyan része lett az életemnek, ami nem kötelességgé vált, hanem lelki feltöltődéssé. Évek óta csak azért veszem elő a hegedűt, mert egyszerűen jól esik játszani. Rosz-

szabb lelki állapotban pedig olyan nyugtató hatása van rám, hogy ezek ellen fegyverként nagyon jól funkcionál.

Programszervezés: egy cserkész korosztályú őr vezetője vagyok a városmajori Szent Erzsébet Cserkészcsapatban, a Kárpátmedencei Regös Cserkész táborban második éve vagyok vezető a cserkész korosztályban. Olyan emberekkel dolgozhatok együtt, akikkel teljes mértékben egy hullámhosszon vagyok. Ilyen helyzetben könnyű és élvezetes dolog a szervezés.)

Ha valakinek el kellene magyaráznod, hogy mi az Imre 4 szóban, mit mondanál?

Nyitottság, lehetőség, kapcsolatok, vidámság.

Dauner Domonkos (10.d)

„VISSZATÉRTEM A HÓN SZERETETT KERÉKPÁROZÁSHOZ ÉS FUTÁSHOZ” INTERJÚ BOROSNYAY VIRÁGGAL

Mint bejövő osztály tagjától kérdezem, 8. után miért a Szent Imrét választottad? Beigazolódtak-e az elvárásaid?

Testvérem akkor már 3 éve ide járt, ezért elég jól láttam, hogy milyen ez az iskola, és már kezdettől fogva nagyon tetszett. Elvárásaim nem igazán voltak, mert biztos voltam benne, hogy jobb lesz, mint az előző. Ennek ellenére sok mindenben meglepődtem, és sok mindenben kellemesen csalódtam.

Ha jól tudom, már általános iskolában is komoly sportéleted volt, amit itt is folytattál. Mesélj erről!

Igen, de azt tudni kell, hogy profiként sosem spor-

toltam. Általános iskolában duatlonoztam (futás + kerékpár), de sajnos 8. után abba kellett hagynom, ezért elkezdtem kézilabdázni a Szent Imre csapatában, de a kerékpározást is folytattam hobbi szinten. Idén felhagytam a kézzel és visszatértem a hón szeretett kerékpárhoz és futáshoz, csak kiegészítettem még egy sportággal, az úszással. Így vágtam neki a triatlonnak, és jelenleg, egy június végi félironmanre készülök. Ez egy hosszútávú triatlon verseny, ami tele van kihívásokkal ;). **Továbbtanulási terveid is ehhez kapcsolódnak. Mit tervezel?**

A Testnevelési Egyetem testnevelő tanári szakára ké-

szülők, de mindenképp szeretnék síoktatói-, illetve kerékpár- vagy triatlonedzői papírt is szerezni. Ezen kívül folytatom a sport, illetve közösségi tevékenységeimet. **Egyik főszervezője voltál a hatodikosok Pál utcai mókájának, cserkészvezető vagy, és még a templomban is aktívan ministrálsz.**

Igen, 11-ben lettem a Borsók őrvezetője (most 3-osok), és már rengeteget tanultam tőlük, illetve vezető társaimtól (és még fogok is...). Főleg ennek köszönhető, hogy belekeveredtem a Pál utcais móka szervezésébe, ami fantasztikus élmény

volt, rengeteg tanulsággal. Ahogy említetted, ministráns is vagyok, immáron tizedik éve szolgálok az oltár mellett, és itt is egy szuper közösség tagja lehetek.

Tanár, akire emlékezni fogsz 10 év után is?

Hát, remélem tíz év múlva még sok tanáromra emlékezni fogok ;) De akitől iskolán kívül is sokat kaptam, az az osztályfőnököm, Posta tanár úr és Endrődi tanár úr, akivel többször mentem túrára, illetve futóversenyekre.

Dauner Domonkos (10.d)

„MEGERŐSÍTETTE BENNEM A KÖZÉLET IRÁNTI ÉRDEKLŐDÉSEMET” INTERJÚ KOPPÁNY ZSOMBORRAL

Kedves Zsombor! Biztos sok minden jár most a fejedben, évszámok, egyenletek, az eljövendő pár hónap. Hogyan éled meg a végzős létet?

Mostanában, pár héttel a vizsgák előtt gyakran elkezdek aggódni az ember. Egyik barátomtól megkérdeztem múltkor, hogy mit csinál, hogy ne stresszeljen. A válasza az volt: „tanulok!” Szóval pontosan ahogy mondd, évszámok és egyenletek járnak a fejemben. De úgy mindent összevetve nagyon sok mindent tartogat az utolsó év. A szalagavató, a berlini nemzetközi MEP ülés... és most jön még csak a lényege.

Mi tette különlegessé az osztállyal való együttlétet?

A legmeghatározóbb emlékeink mindenképpen az osztálykirándulásokhoz köthetők. Posta tanár úr szerintem nagyon átgondoltan mutatta be a minket körülvevő és meghatározó állapotokat. 4 év alatt bejártuk a történelmi Magyarország sok elcsatolt területét, illetve a szűkebb határokon belül is különleges helyekre mentünk. Erdélyben, Délvidéken és a Felvidéken megismerkedtünk a kisebbségbe került magyarság helyzetével és kultúrájával, belföldön pedig jártunk Északkelet-Magyarországon, Monoron és talán meglepő, de Budapesten is. Budapestet turistaként jártuk be, számomra nagyon érdekes volt, hogy bemutatásra került a zsidó kultúra,

ennek kapcsán a zsidóság helyzete Magyarországon. A másik két területen érdekes volt látni, érezni, hogy a főváros komfortjához képest milyen körülmények közt élnek emberek az országban. Monoron egy, jelentős

részben cigányok lakta nyomortelep, míg északkeleten a talán többek által ismert nyomasztó körülmények mutattak rá arra, hogy egyrészt mennyire hálásak lehetünk a saját helyzetünkért, másrészt pedig rávilágított, hogy a mi helyzetünkéből van lehetőség, tehát kötelesség felelősséget vállalni és javítani a kevésbé szerencsés embertársaink sorsán.

Ezek mellett ott volt az Európai Parlament Modell is, aminek oszlopos tagja, brit delegáltja voltál, és aminek keretében hazánkat képviselted Berlinben. Milyen a „mepes” életézés, mit jelent számodra?

Igen, a gimnáziumi évek alatt ez volt talán a legmeghatározóbb eseménysorozat az életemben. A pénteki felkészülésektől, a miniMEP üléseken át a nemzeti ülésekig, hatalmas élmény volt, aminek sokat köszönhetek. Nagyszerű dolog, hogy az előző kérdésednél említett komoly tapasztalatok mellé rengeteg új emberrel, hozzá hasonló korú, motivált fiatalal találkozhattam szinte az országból. Itt szintén sikerült kialakítani egy-két nagyon jó barátságot. Emellett sokat adott nyilvános beszéd terén, és a problémák kulturált módon történő megvitatásában: A legfontosabb tanulsága a MEP-nk talán az, merjük képviselni az értekeinket, véleményeinket, illetve ha ütköznek az érdekek, a legfontosabb egymás végighallgatása és a kompromisszumkeresés, nem pedig egymás semmibe vétele vagy a sárdobálás,

amivel sajnos gyakran találkozhatunk. Ősszel részt vehettünk a nemzetközi ülésen, Berlinben. Itt érezhettük az Európán belüli különbségeket, azonban pont azon a héten történt a párizsi terrortámadás, fájó jelét mutatva annak, hogy bizonyos problémákkal csak közösen számolhat le Európa.

És mindezekkel a hátad mögött merre tovább, mik a céljaid?

A MEP valamilyen szinten belátást engedett egy európai parlamenti képviselő munkájába, az ország helyzetét illetően pedig rengeteg nyomasztó helyzettel találkoztam. Ez a kettő pedig ápolta és megerősítette bennem a politika, a közélet iránti érdeklődésemet, a rossz helyzeteken való változtatás vágyát, de ami ennél is fontosabb, azt, hogy ami tőlem telik, azt ne a saját kényelememért, hanem a nálam nehezebb helyzetben lévő emberekért tegyem meg.

Mozol Gábor (11.c)

„MEGÉRTSÜK, ÁTÉREZZÜK MÁS EMBEREK SORSÁT” INTERJÚ KOROKNAI PÉTERREL

Fontos szerepet tölt be az életedben a sport. Mondj erről valamit, illetve még miket csinálsz szívesen?

Korábban öt éven keresztül versenyszerűen kajakoztam. Az idei év sajnos máshogy alakult, ám most sem telik el napom edzés nélkül, amikor csak tehetem vízen vagyok. Számomra a kajakozás több, mint sport vagy hobbi, igazi feltöltődést jelent evezni a gyönyörű tájon. Ezenkívül az edzéseken megtanultam, mit jelent a küzdelem, a kitartás. Talán ez a legfontosabb, amit a kajakozás adott nekem.

Ha már itt tartunk „ép testben ép lélek”, ugyanis nem áll messze tőled a szegényebbeknek, az elsettebbeknek a megsegítése. Meséj erről!

A szegény, nehéz sorsú fiatalokkal foglalkozó szaléziakhoz járok templomba. Az ő szervezésükben már jó pár éve részt veszek nyaranta egy tábortban, amit kifejezetten ezeknek a gyerekeknek szerveznek. Érdekes megtapasztalni, hogy egy kis szeretet, odafigyelés milyen nagy hatással van rájuk. Az ember érzi, hogy valóban értelmes dolog, amit csinál.

Elgondolkodtál a komoly sportolói pályán, vagy másfele mész majd tovább? Miért?

Bár kétségkívül nagyon fontos, jó dolog a sport, de úgy gondolom, ennek is megvan a maga helye. Egy életet arra áldozni, hogy egy rekordot egy tized másodperccel megjavítsak, kissé értelmetlennek érzek. Szerintem ennél sokkal fontosabb, hogy valami maradandó, igaz és előremutató értéket alkossunk munkánkkal, és ennek számomra nem a sport az útja.

Volt-e kedvenc tanárod? Ha igen, miért volt az?

Posta tanár urat emelném ki. Nagyon nagy háttal voltak rám többek között az általa szervezett programok, például a monori látogatás, ennek során nehézséggel küzdő, mélyszegénységben élő cigányok helyzetébe nyerhettünk betekintést, vagy egyéb, hasonló kérdésköröket érintő kirándulások, előadások, beszél-

getések, amik arra próbáltak minket rávezetni, hogy megértsük, átérezzük más embereknek a sorsát, nehézségeit. Azt gondolom, hogy ez sokkal fontosabb a tankönyvekben leírt tananyagnál, amit ezalatt a négy év alatt megtanultam.

Dauner Domonkos 10.d

„VÉGIG NAGYON JÓL ÉREZTEM MAGAM” INTERJÚ GALAMBOS KRISTÓFFAL

Hogyan értékeled az előző 4 évedet?

Végig nagyon jól éreztem magam. Sok jó élményben volt részem: az osztálykirándulások, amik közül a legzseniálisabb a 11. osztály végi erdélyi kirándulásunk volt. A tési órai focizások, amiken mindenki olyan lelkesen játszott, hogy egyszerűen nem lehetett nem szeretni. Az iskolán kívüli találkozások, osztálytársakkal való bulizások is mind kedves emlékek számomra. Sajnálom, hogy csak négy évig lehettünk együtt, hiszen pont az utolsó évről kovácsoldott igazán remek közösséggé az osztályunk.

Hol szeretnél tovább tanulni? Mennyiben segített az iskola ahhoz, hogy megtaláld azt a területet, ami igazán érdekel?

Természetesen az iskolai tanórák nagyban segítettek, hogy megtudjam, miben vagyok jó, és milyen irányban kell továbbmennem. Édesapám is mérnök volt, úgy volt hogy én is mérnöki pályára készülök, de aztán rájöttem, hogy valami olyat szeretnék csinálni, amiben én vagyok az első, amit még nem csinált előttem senki. Ezért inkább úgy döntöttem, fizikus leszek. Ha minden jól megy, talán kutatófizikus. Az Imperial College Londonon szeretnék továbbtanulni.

Volt kedvenc tanárod?

Molnár Gábor tanár úr 9-10-ben fizikát tanított. Olyan személyiség volt, akire mindenki odafigyelt, még

aki nem szerette a fizikát, az is megtanulta. Fegyelem volt az óráján. A másik kedvenc tanárom Sarkadi Tamás tanár úr (idei fizikatanárom), akinek az óráin nagyon látszik, hogy nagy tudású ember, szintén nagyon elhivatott és minket felnőttként kezel.

Mi volt a legviccesebb és a legrosszabb élményed?

Az osztályban nap mint nap sok vicces dolgot csináltunk. Volt például műtős játék: kitaláltuk, hogy például valakinek ki kell műteni a veséjét, akkor megfogtuk, felraktuk egy padra, és hozzálátunk a műtéthez, vagyis minden

fiú együtt hülyéskedett. Tibi bácsit, a tavalyi fizikatanárunkat királyként tiszteltük, év végén meg is koronáztuk, és elénekeltük hogy „Felkelt a napunk, Tibor a mi urunk, árad a kegyelem fénye ránk...”. Legrosszabb élményem? Hát... az nincs.

Mi a hobbid?

Négy évig vitorláztam versenyszerűen. Ezalatt sok élményt szereztem, az utolsó két évben nemzetközi vizeken is versenyeztünk a csapatommal. Így jutottam el a norvégiai és a dániai ifjúsági Európa-bajnokságokra, ami sokat jelentett nekem. Ezenkívül nagyon szeretek szörfözni és jégkorongozni is.

Köszönöm a beszélgetést!

Vácsi Mária (11.b)

Őrsvezetők

815. sz. IV. Béla király
Cserkészcsapat
Medve őrs
Őrsvezető: Paller Nóra
(12.d)

1108. sz. Szent Tarcizus
Cserkészcsapat
Vakond őrs
Őrsvezető: Ütő Bence (12.c)

433. Szent Bernát Cserkészcsapat
Kengurú őrs
Őrsvezető: Ungvári Ildikó (12.a)

439. sz. Boldogasszony Cserkészcsapat
SAs őrs
Őrsvezető: Csizy Balázs (12.b)

25.sz. Szent Imre Cserkészcsapat
Gekko őrs
Őrsvezető: Farkas Bálint (12.c)

433.sz. Szent Bernát Cserkészcsapat
Tatu őrs
Őrsvezető: Cselényi Katalin (12.c)

433. Szent Bernát Cserkészcsapat
Kengurú őrs
Őrsvezető: Ungvári Ildikó (12.a)

800 sz. Solymári Cserkészcsapat
Bambusz őrs
Őrsvezető: Velencei Orsolya (12.c)

800. számú Solymár Cserkészcsapat
Pitaya őrs őrvezető:
Ugron Adél (12.c)

1926. sz. Szent Erzsébet Cserkészcsapat
Bambusz őrs
Őrsvezető: Fábry Anna (12.d)

Remtei Regnu Marianum Unka csapat
Bodza réteg
vezető: Bódy Anna (12.d)

25. sz. Szent Imre Cserkészcsapat
Mustár őrs őrvezető:
Oláh Sára (12.a)

442. sz. Báthory László Cserkészcsapat
vizipocok őrs
Őrsvezető: Kiss Nagy Krisztián (12.d)

Remtei Regnu Marianum Unka csapat
Bodza réteg
vezető: Bódy Anna (12.d)

„Istent nehéznek találjuk“

MEGEMLÉKEZÉS A HOLOKAUSZTRÓL RÖHRIG GÉZÁVAL,
A SAUL FIA CÍMŰ OSCAR-DÍJAS FILM FŐSZEREPLŐJÉVEL

Ülünk egymás mellett az iskola dísztermének színpadán. A székeken több mint kétszáz diák néz bennünket. Majd harminc évvel ezelőtt az egyetem egyik kis termében ültünk a lengyel stilisztika órán – heten-nyolcan. Röhrig Géza hol feldúltan, hol álmosan, kócosan jelent meg, igazi lázadóként folyamatosan kereste a helyét. Most itt van. Koncentrál minden idegszálával. Szerényen és kedvesen, alázattal, ám határozottan beszél.

Személyes életén keresztül vall arról, hogyan érkezett meg Auschwitzon keresztül Jeruzsálembé, hogyan ismerte föl, hogy mindaz, ami Auschwitzban zajlott, nem az Isten engedélyével, hanem az Isten ellenére történt. Mert azt az Istent, aki a ne ölj, a felebarát tiszteletének törvényét adta, az ember nehéznek találja, így Ő el sem jut a megmérettetésig. „Európában három zsidóból kettőt megöltek. Én az a kettő szeretnék lenni” – mondja. Az azonosuláshoz éppen a Saul fia című film adta a lehetőséget, amelyben a sonderkommandósok korábbi elítélését is tudta rehabilitálni. Röhrig Géza Saulban azt a lázadót látja, aki nem praktikus nézőpontból közelít egy helyzethez. A fiúval való találkozás téríti őt vissza a közönyből emberi méltóságához: nem a saját élete lesz számára a fontos, hanem az a belső törvény, hogy a halottat el kell temetni. Lehet azt mondani, Saul monomániás pályára áll, fölfüggeszti mindazt, ami körülötte zajlik - ez az ő reakciója a rendszer bedaráló mechanizmusára. „Szent bolondnak is hívhatjuk Sault” - mondja Röhrig Géza, akiről a beszélgetésből az is kiderül, hogy a mai napig halottmosdatóként is dolgozik New York-ban. „Csak az szereti az életet, aki a halállal tisztában van” – fogalmazza meg az élet születésének és a halál misztériumának összetartozását a film főszereplője.

Beszélgetünk a zajok és a csönd kontasztjáról, aztán megérkezünk a film vé-

géhez. A befejezés talányosságában segítségünkre van Géza értelmezése: első megközelítésben Nemes Jeles Lászlót látja a film végi kisiúban, akinek látnia kellett mindazt, ami Auschwitzban történt ahhoz, hogy megszülessen ez a film. Aztán a jövőbe vetett reményként értelmezzük a kisiű feltűnését, majd a burjánzó tájban való eltűnését.

A filmet velünk együtt nézte meg az egyik hajléktalan barátunk, Margit néni, aki statisztaként szerepelt a filmben. Röhrig Géza számos versében ír utcán élő ismerőseiről, így nem lepődtünk meg azon, hogy átölelte, megpusztilta Margit nénit, és még egy kicsit beszélgetett is vele. Ráért. Pedig sietett...

Mihályi Anikó

Nemes Jeles László: Saul fia

Náci koncentrációs táborok. Számos ilyen témájú filmmel találkozhattunk már, a rendezőnek mégis sikerült valami egyedit, kiemelkedőt alkotnia. Miben rejlik a titka? Nos, ezt rábízom az érdeklődőkre, ugyanis a film több olyan jelenetet, jelképet tartalmaz, melyek értelmezési lehetőségeinek száma végtelen. Különlegessége a filmes technikában is rejlik. A kamera egy pillanatra sem pihen meg. Pár lépésnyire a főszereplőtől, annak arcára fókuszálva filmez.

A történet Sonderkommandósok életét mutatja be. Ezek az emberek, bár ugyancsak zsidó származásúak voltak, fizikai erejüknek köszönhetően pár hónappal hosszabb életet élhettek. Ők terelték be az embereket a gázkamrákba, szállították a holttesteket, takarították el a hamvakat. A főszereplő Saul (Röhrig Géza) közéjük tartozik. A történet kezdetén Saul meglát egy haldokló, percekkel később már halott kisfiút. Ettől kezdve egyetlen célja lesz, hogy rendes temetésben részesítse. Kicsempészi a holttestet, keres egy rabbit, mindent megtesz célja elérésének érdekében.

Az alkotást számos díjjal jutalmazták, többek között a cannes-i filmfesztivál nagydíjának győztese, elnyerte a Golden Globe- és az Oscar-díjat a legjobb idegen nyelvű film kategóriában.

Szkiba Zsófia (12.c)

Április 4-én a Budai Ciszterci Szent Imre Gimnáziumban egy Bánk bán-előadást nézhettünk végig a kolozsvári Váróterem-projekt független színházi társulás előadásában, egyetlen tanítási óra leforgása alatt. Arra voltam kíváncsi, vajon hogyan fér bele a teljes Bánk bán története egy körülbelül negyven perces előadásba, de a darab vége után úgy éreztem, választ kaptam a kérdésekre.

Ha ilyen rövid az időtartam, a történet is óhatatlanul lerövidítésre kényszerül, és hogy ennek ellenére érthető legyen a darab, érdemes azt nem teljes egészében

szemlélni, hanem egy olyan szilárd magot találni, amely érthetővé teszi a darabot anélkül is, hogy a nézők a történet minden egyes apró részletét ismernék. Ennek az előadásnak a középpontjában a karakterek álltak. A Bánk bán főszereplőinek karakterjegyeit tisztán és határozottan sorakoztatták fel az őket alakító színészek: minden szereplőhöz sajátos attribútumok tartoztak, amelyek személyiségük alapvető vonásaira utaltak. Gertrudis lovaglopálcával, nyakában kulccsal érkezett, s a kulcs éppen beleillett annak a bilincsnek a zárjába, amellyel Bánk bán magát akatáskájához – a báni hivatalhoz – láncolta. Jól kifejezte ez Bánk Gertrudistól való függését. Melinda rózsaszín, romantikus kalapot viselt, amelyet egyszerre lehetett nőiesnek és kislánynak nevezni, rajta dísz, amit az előadás során Bánknak adott, kifejezve a férfihoz való tartozását, örök hűségét. A nyughatatlan Ottó kereszt alakú fülbevalót hordott, a lázadó Petur bán maszkot, övtáskát a haszonleső Biberach. Azon tehát egy pillanatil sem kellett gondolkodnunk, hogy mikor, melyik szereplőt látjuk akciózni, így nem volt zavaró az sem, hogy több szereplőt egy színész játszott.

A színészeknek már megjelenésükkor egyértelmű volt a történetben betöltött szerepük, hiszen színrelépéskor mind felírták a nevüket a tanteremben lévő táblára, amely az előadás keretein belül a szereplők életterének jelképévé vált: ha valakinek a neve lekerült onnan, az a szereplő halálát jelentette. Az írásmód is a jellemek tükrévé szolgált, Gertrudis nagy és lendületes betűtől Melinda írott, kacskaringós betűin át Ottó graffityszerű firkájáig. A sorrend a hierarchiát fejezte ki: Gertrudis legfelülre, Biberach legalulra írta a nevét.

És bár az attribútumokon kívül az előadás nem bővelkedett kellékekben, sem pedig díszletekben, a színészek mégis kreatív módon jutottak hozzá az előadáshoz szükséges darabokhoz – Biberach még a Tic-Tac lopástól és a szendvicsek begyűjtésétől sem ódzkodott, de menségére legyen mondván, legalább a nézőknek is odakínálta a zsákmányt. A közönséggel egyébként a többi szereplő is igyekezett kontaktust teremteni, még Ottó is készségesen írta föl telefonszámát a táblára arra az esetre, ha netalán Melinda mégsem fogadná el szíves közeledését.

Magát a cselekményt is igyekeztek nyomon követhetővé tenni a színészek: a színdarab kezdetén egymás mellé állva röviden bemutatták azt a Bánk bán-i világot, amelybe mi, nézők hirtelen csöppentünk bele – az előadás közben előfordult, hogy ugyanígy közölték a történet alakulását a kihagyott jeleneteket ismertelve, és a legvégző percben egy állóképbe merevedtek a szereplők, hogy még egyszer utoljára láthassuk a közöttük kialakult bonyolult viszonyrendszert. Bánk sorsáról is a nézőközönség dönthetett, belekerüve a nép szerepébe krétával dobhattuk meg őt, ha bűnösnek ítéltük. A

király ránk bízta a döntést, hiszen a történet végére mindketten elvesztették feleségüket, így közel azonos szintre kerültek Bánkkal, fájdalmuk egyenlővé tette őket.

Engem az előadás főként arra ébresztett rá, hogy bár Bánk bán drámájának cselekményét hajlamosak vagyunk a kialakult helyzethez kötni, a szereplők cselekedeteit mintegy a választási kényszerhelyzetek következményeként fogva föl, azért maguk a szereplők és a közöttük lévő feszültségek is nagyban formálják, befolyásolják a történetet. Bánk Melinda hiányában talán meg sem öli Gertrudist, ahogy Gertrudis sem lesz dühös Ottóra, és Ottó sem féltékenykedik Bánkra. Igaz, az országban kialakult helyzet, akárhogyan nézzük is, mindenképp hagy némi kívánnivalót maga után, de mégiscsak a szereplők közötti játszmák teszik igazán érdekessé Bánk bán történetét, ahogyan az az előadásból is kiderült.

Ezek a csatározások pedig, úgy tűnik, bonyolultságuk ellenére még egy tanórányi anyagba is beleférnek, ahogyan a történet valódi színpad hiányában, egy közönséges rajzteremben is megállja a helyét.

Varga Lilla (11.a)

MEP 2016

Iskolánkban már hagyománya van a „mepezésnek”. A magyarországi kezdetek óta, 14 éve veszünk részt az Európai Parlament munkájának modellezésében. A résztvevő diákok – az ország különböző városainak gimnáziumaiból – bizottságokat alkotnak, melyek más-más kérdésekben keresnek megoldásokat a felvetett, többnyire nagyon aktuális problémákra. Így például az idei évben: Gazdasági Bizottság – korrupció visszaszorítása, Kulturális és Oktatási Bizottság – az élsport európai fejlesztése, doppingolás, Szociális Bizottság – „Egy új európai uniós migrációs politika kialakítása, valamint egy új, tagállamok által adaptálható integrációs modell kidolgozása”, de említhetnénk még a nők jogait, egy közös európai hadsereg kérdését, az európai erdőpolitika megreformálását, a műanyag-újrahasznosítási technológia fejlesztését, vagy éppen az 50 év felettiek foglalkoztatottságát. Minden bizottságban részt vett egy-egy imrés diák is, akik hagyományosan a brit érdekeket képviselték. A bizottságok által kidolgozott határozati javaslatok megvitatására, az elfogadásukról szóló szavazásra a nagy nyilvánosság előtt, a plenáris ülések keretein belül került sor – idén a szolnoki megyeháza nagytermében.

A „britek” mindig is egy kicsit különcök voltak a MEP-en belül. Ahogyan országunk is egyfajta se veled, se nélküled kapcsolatot tart fent az Európai Unióval, úgy maga a delegáció is évről évre bizonyos szempontból kuriózumnak számít, hiszen mi vagyunk „a keresztények” és általában a legjobban felkészültek is. Idén külön pikantériát adott delegációnk szereplésének az a tény, hogy mintegy Damoklész kardjaként lebeg az Unió fölött az ún. BREXIT, azaz a britek kilépése az EU-ból.

Delegációvezetői nyitóbeszéd. A beszéd elhangzott a 2016-os szolnoki Modell Európai Parlament nemzeti ülésének megnyitóján.

– Felkérem az Egyesült Királyság képviselőjét, hogy tartsa meg beszédét!

– Köszönöm a szót Tisztelt Elnökasszony!

– „A történelem kegyes lesz hozzám, mert szándékomban áll átírni!”

Tisztelt Elnökség, Tisztelt Delegáltak, MEPes tanárok, tisztelt Meghívottak!

Tóth Márton vagyok, a Budai Ciszterci Szent Imre

Gimnázium delegációvezetője.

Winston Churchill mondatával kezdem beszédemet, aki 1940 és '45, valamint 1951 és '55 között volt szeretett hazánk, az Egyesült Királyság miniszterelnöke.

Nem véletlen a választás, hiszen idén is egy Churchill mentalitású, sikerre éhes és tetterre kész, új tagokkal felfrissült brit delegáció érkezett az Európai Parlament Modell nemzeti ülésére.

Szándékunkban áll történelmet írni, szándékunkban áll tenni egy jobb Európáért és egy jobb Európai Unióért! Ezért készültünk szeptember óta, hétről hétre. Ezért töltöttük Eötvös Soma vezetésével a péntek délutánjainkat a földrajzteremben, és ezért vagyunk most itt!

Tisztelt Hölgyeim és Uraim! Bizton állíthatom, hogy a brit delegáció minden tagja, felszerelve a tudás páncélzatával, kvalitásai legjavát adva fogja valamennyi bizottságban a brit és az európai érdekeket képviselni.

Monarchiánkat évek óta a Szent Imre Gimnázium tanulói képviselik a MEP nemzeti ülésein. A nagymúltú budai alma mater, az Egyesült Királysághoz hasonlóan, büszke keresztény értékrendjére, hagyományaira, s vallja: „Ép testben, ép lélek!” Ennek fényében megannyi lehetőséget biztosít a szervezett kereteken belüli sportolásra – és az eredmények nem is maradnak el. Az ország egyik legsportosabb iskolájaként és a világ egyik legnagyobb sportnemzeteként számunkra a versenyszellem és a kitartás adott; és kreatív ötletekért sem kell a szomszédba mennünk! Elég, ha csak a tavalyi MEP-re gondolunk, ahol az *Arany Kasza-díj* megalapításával *kielégítő* válaszokat adtunk a fölmerült problémákra. [általános derűltég] Nononó, a Karacs Teréz kollégium liftje, ír népmesék, #Yesnonó, Seres nyíltszíni tapsa és még hosszan-hosszan sorolhatnánk a feledhetetlen miskolci élményeket... De most már adjunk teret új élményeknek!

Bízom abban, hogy nem én leszek az utolsó brit delegációvezető, és hatékony, konstruktív munkával közös, európai megoldást találunk minden felmerülő problémára.

God save the Queen!

Tóth Márton (11.d)

God save the Queen!

XIV. Modell Európa Parlamenti ülés értékelése

2016 tavasza sok tekintetben a MEP-ről szólt. Egyrészt a Szolnokon rendezett XIV. nemzeti ülésről, másrészt a nemzetközi ülésről, amelynek Budapest adott otthont. A nemzetközi ülésen a Szent Imre Gimnázium sok tekintetben érintett volt. Szakonyi Dorottya a szlovák delegáció képviselőjeként volt jelen, Mozol Gábor mint bizottsági elnök és Pálfalvi Noémi, az iskola öregdiákja a nemzetközi ülés társelnöke volt. Köszönet illeti őket munkájukért és teljesítményükért, amit befektettek az ülést megelőzően és az ülés alatt is.

A nemzeti ülésre a felkészülés szeptemberben indult, közel 40 fő jelent meg az első alkalommal a felkészítésen, és ez a létszám még félév után is a 30-hoz közelített.

Az ideai felkészítés sokban különbözött az elmúlt évekhez képest. Az Öregdiákok, az ALUMNI bevonása fontos szerepet játszott, hogy a felkészítésen résztvevők minél szélesebb felkészítést kapjanak retorikai és szakmai szinten is. A többlépcsős felkészítés és keretszűkítés, egyszerre szolgálta a készségek fejlődését retorikai, legyen szó beszédéről vagy vitáról, vagy szakmai szinten, így a résztvevők a számukra legjobban illeszkedő felkészítést kaphatják, illetve a 9-11 fős delegáció is ennek fényében kerül kiválasztásra.

A MEP több mint részvétel egy nemzeti ülésen, esetleg egy nemzetközi ülés.

A MEP komplex felkészítés, amely a retorikai részre helyezi a hangsúlyt, de a problémamegoldó készség, az átfogó gondolkodásmód megismerése és az ok-okozati összefüggések átlátása is előtérbe kerül egyes órákon. Így, aki nem kerül be egy keretszűkítés során a szűkebb keretbe, annak ugyanúgy lehetősége van a továbbiakban is járni.

A mentorprogram is ennek a szellemében jött létre. Mentorprogram keretében, adott szaktémákban (környezetvédelem, biztonságpolitika, külügy, oktatás stb.) az egyes mentorok alatt plusz felkészítésben is részt vehettek.

A nemzeti ülésen az Egyesült Királyság delegációja 9 főből állt. 8 delegált és egy bizottsági elnök. A másfél napos bizottsági ülésen, majd a 2 napos plená-

ris ülésen kiemelkedő teljesítményt nyújtott a delegáció. 3 záróbeszédet, 3 nyitóbeszédet és egy ellenbeszédet mondott a delegáció.

Lengyel Márton a legjobb ellenbeszédet mondta a plenáris ülés alatt, míg Lugosi Vilmos a megosztott legjobb záróbeszédet tudhatta magáénak, de a többiek teljesítménye sem maradt el sokkal mögöttük a beszédük értékét tekintve. Ennek fényében a delegáció összesítettben első helyezést ért el.

Összegezve az elmúlt évet, szeretnék mindenkit bátorítani, hogy jelentkezzen Modell Európa Parlamenti felkészítésre. A MEP nem politikusképző, de korunk problémáival foglalkozik középiskolai szinten, miközben a hozzáadott érték, a megtanulható elemek olyan tudást adnak mindenki számára, amit az életében később is tud alkalmazni.

Egyéni helyezéseink:

Karagich Bálint (10.b) 4. hely, Tóth Márton (11.d) 6. hely, Lengyel Márton (10.b) 7. hely, Lugosi Vilmos (11.a) 17. hely, Dauner Domonkos (10.d) 19. hely, Óri-Kovács Márton (11.d) 22. hely, Takács Fruzsina (10.d) 24. hely, Fenyősi Zoltán (12.a) 32. hely

Nemzetközi ülésre jutott: Karagich Bálint, Lengyel Márton, Lugosi Vilmos.

A bizottsági elnökök sorában Mozol Gábor (11.c) 3. helyezést ért el.

Eötvös Soma MEP-koordinátor

Talentum

OKTV DÖNTŐSÖK EREDMÉNYEI

Német OKTV

Román Zsófia (11.d) 18. helyezett *(felkészítő tanár Endrődi Szabolcs)*

Latin OKTV

Kalabay Márton (12.a) 19. helyezett *(felkészítő tanár: Paksy Nóra)*

Simon Zsuzsanna (10.a) 24. helyezett *(felkészítő tanár: Kudari Enikő)*

Thuránszky Barnabás (10.a) 30. helyezett *(felkészítő tanár: Kudari Enikő)*

Barta Luca (10.b) 34. helyezett *(felkészítő tanár: Kudari Enikő)*

Fizika OKTV

Kasza Bence (12.b) 4. helyezett *(felkészítő tanár Sarkadi Tamás)*

Biológia OKTV

Czoma Flóra (12.b) 24. helyezett *(felkészítő tanára dr. Tatárné Tar Judit)*

Művészettörténet OKTV

Fábri Anna (12.b) 11. helyezett *(felkészítő tanár Szalay József)*

Nemzetközi Fizikai Diákolimpia magyar csapatába jutott

Szilárd Leó Országos Atomfizika verseny döntőjében, 12. helyezést ért el és bejutott a IPhO (Nemzetközi Fizika Diákolimpia) delegáció tagjai közé Kasza Bence (12.b)

(Felkészítők: Sarkadi Tamás, Ábrám László)

MAGYAR NYELV ÉS IRODALOM

Gérecz Attila és a forradalom költészete szavalóversenyen (a Magyar Írószövetség szervezte)

Nagy Zsombor (11.c) az ország legjobb 9 szavalója közé jutott és különdíjban részesült. *(felkészítő tanár: dr. Kemény Gáborné)*

Szép magyar verseny döntőjében

Petik Ábel a Kárpát-medencei Kazinczy-érmes lett. *(felkészítő: Mihályi Anikó)*

Nagy László szavalóverseny:

5-6. osztály

I. Bálint Veronika (6.b), II. Szili Dorottya (6.b), III. Dunai Réka (5.a) és Kristofics Kata (6.b)

7-8. osztály

I. Ungvári Botond (8.a), II. Kalabay László (8.a),

9-12. osztály

I. Rajnai Lázár (11.b), II. Békési Adrienn (11.b), III. Varga Mária (11.d)

TÖRTÉNELEM

Kárpát-medencei történelemverseny, Lakitelek, 2016

1. Budai Ciszterci Szent Imre Gimnázium „Habitudozó” csapata: Kuluncsics Réka, Szentkirályi-Tóth Kata, Dauner Domonkos (10.d)

4. Budai Ciszterci Szent Imre Gimnázium „Agymenők” csapata: Meszleny Zsófia, Ónody Péter, Bőr Angéla (11.b)

5. Budai Ciszterci Szent Imre Gimnázium „Infozenik” csapata: Horváth Levente, Mátyus Marcell, Maschevszky Emese (11. a)

6. Budai Ciszterci Szent Imre Gimnázium „A Jó a Rossz és a Csúf” csapata: Dzsida Gergely, Csulits Bálint, Grósz Bence (12.c)

8. Budai Ciszterci Szent Imre Gimnázium „Veteránok” csapata: Homola Benedek, Schell Réka, Szabó Zalán (9.c)

(felkészítő tanár: Kovács Őrs)

NÉMET

Országos német nyelvi verseny 7-8.osztályosoknak, fővárosi forduló:

Tóth Imola (8.b) 2. helyezett, országos fordulóra továbbjutott 13. ként *(felkészítő tanár: Marsai Csaba)*

Steffler Kinga (8.b) 17. helyezett *(felkészítő tanár: Marsai Csaba)*

Czeizing Adél (8.b) 22. helyezett *(felkészítő tanár: Marsai Csaba)*

Kerületi német versmondó verseny 5-6. évfolyam:

Somosi Hanga 1. helyezett *(felkészítő tanár: Kollár Andrea)*

Kovács Márton 6. helyezett (felkészítő tanár: Kollár Andrea)

Iskolai német verseny első helyezettjei:

Vasbányai Lilla (6.b) algimnázium A1 szint, Bálint Veronika (6.b) algimnázium A2 szint, Tóth Imola (8.b) algimnázium B1 szint, Tábi Kata (9.d) főgimnázium A1 szint, Thuránszky Barnabás (10.a) főgimnázium A2 szint, Hankiss Flóra (9.d) főgimnázium B1 szint, Szabó Zalán (9.c) főgimnázium B2 szint

MATEMATIKA

Zrínyi matematika verseny országos döntőben

Uzonyi Ákos (10. a) 14. helyezett,

Ramadan Erik (8.b) 44. helyezett

(Felkészítő tanár Rimóczi Anna és Török Csaba)

A Varga Tamás Matematikaverseny Budapesti fordulóján

Novák Benedek (7.b) 6. helyezett (felkészítő tanára Ellenriederné Molnár Éva)

a Katolikus Iskolák Dugonics András Matematika Versenyének országos döntőjében

Tremmel András (7.b) III. helyezést ért el (felkészítő tanára Ellenriederné Molnár Éva)

FIZIKA

Jedlik Ányos Országos Fizikaverseny döntőjébe jutott:

Lelkes Klára (7.b), Tremmel András (7.b), Kapus Ádám (9.c), (felkészítő tanár Csizy Judit)

Szabó Marcell (9.a), (felkészítő tanár: Thuróczy Éva)

Jedlik Ányos fizika verseny döntőjébe jutott Szabó Marcell (9.a) (felkészítő tanár Thuróczy Éva), Kapus Ádám (9.c), Lelkes Klára (7.b), Tremmel András (7.b) (felkészítő tanár Csizy Judit)

Jedlik Ányos Kárpát-medencei Fizikaverseny döntője, Nyíregyháza

7. osztályosok

3. helyezett: Lelkes Klára (7.b)

5. helyezett Tremmel András (7.b)

9. osztályosok

4. helyezett: Szabó Marcell (9.a)

6. helyezettek: Jábor Máté (9.c) és Kapus Ádám (9.c)

A zsűri különdíját nyerte a legjobb kísérleti bemutatóért: Szabó Marcell (9.a)

A robbanások fizikáját demonstrálta igen érdekesen, látványosan és szakszerűen. Szó szerint nagyot durrant! (Felkészítőik: Thuróczy Éva és Csizy Judit)

A versenyen Magyarországról, Erdélyből és Kárpátaljáról 177 versenyző jutott a döntőbe (és köztük csak 17 lány volt).

ÉNEK-ZENE

Országos Rajeczky Benjamin Gregorián és Népzene Verseny

Népdal szólo

Kovács Kata (11.c) - kiemelt arany, Fekete Borbála (9.d) – bronz, Molnár Csenge (9.a) – bronz

Szili Dorottya (6.b) - arany

Hangszeres népzene

Kovács Kata (11.c) - kiemelt arany

Népdalcsoport

Ágoston Terézia (7.b), Fekete Borbála (9.d), Sólyomvári Júlia (10.b), Sólyomvári Kata (8.b) - kiemelt arany

VIZUÁLIS KULTÚRA

Fővárosi Komplex Rajzverseny

Réffy Domonkos (7.a) 11. helyezett (felkészítő tanár: Takács Szilvia)

Kerületi Rajzverseny

Schusztér Júlia (6.a.) 1. helyezett

Réffy Domonkos (7.a.) 3. helyezett (felkészítő tanár: Takács Szilvia)

„Kimegyek a doberdói harctérre” - Az I. világháború története Kárpát-medencei történelemverseny, Lakitelek, 2016

A lakitelki töriverseny témája idén az első világháború volt. Ez kis nehézséget jelentett, mert még sokan nem tanulták a résztvevők közül. Ezért február elejétől minden csütörtökön a 0. órában összegyűltünk, és a levelezős feladatsor kérdéseit beszéltük meg, ill. végigvettük a há-ború eseményeit Kovács Örs tanár úr segítségével. - Nincs is annál jobb, mint csütörtök hajnal-ban elmerülni a világháború eseményeiben. - A tavaszi szünetben kiderült, hogy az iskolából nyolcan is bejutottunk a 22 legjobb középdöntős csapat közé. A célegyenesben nagyobb foko-zatra kapcsolunk, a reggeli órák teljes egészében az anyaggal haladtunk, és elkezdtük a ko-rábbi feladatok megtanulását is.

A döntő előtti utolsó héten többször is találkoztunk, feladatokat oldottunk meg, vaktérképeket csináltunk. A verseny lakitelki része idén kicsit eltért a megszokottól, mivel a Népfőiskolán jelenleg felújítás zajlik. Emiatt csak a szóbeli döntőbe jutó csapatok számára tudtak szállást biztosítani, ezért a középdöntő késő délután helyett fél

egy körül került megrendezésre, hogy a kieső csapatok haza tudjanak utazni.

Ezért április 8-án reggel 9-kor indultunk. A majdnem 2 órás buszúton rendelkezésünkre álló időt nem hagytuk kárba veszni, még vaktérképeket töltöttünk ki, feladatokat oldottunk meg, majd megbeszéltük ezeket. Megérkezés előtt a tanár úr ellátott minket néhány tanáccsal, majd a főiskolán válaszoltunk még néhány villámkérdésre, megbeszéltünk néhány idézetet. Ezután következett a középdöntő. 75 perc alatt kellett tesztet megoldanunk, idézeteket felismernünk, hibás szöveget kijavítanunk, vaktérképezniünk, keresztrejtvényt fejtenünk, és összekevert be-tűkből neveket kiraknunk. Az idő lejártá után megbeszéltük a feladatokat, majd ebédeltünk. Ezt követően kihirdették az eredményt. Az iskolából 2 csapat sajnos kiesett (de ők is a 13. és 14. helyen!), és így is a 12 döntős csapatból 6 a mi iskolánkból érkezett. A szóbeliző csapatok kaptak egy feladatot, miszerint egy 3-4 versszakos katonadalt kel-

lett írunk, és másnap a zsűri, ill. a többi csapat előtt ezt elénekelünk. Így a szobák elfoglalása után meghallgattunk pár ko-rabeli dalt, majd nekiálltunk megírni a sajátunkat. Ezt követően megnéztük a Lovasjász c. filmet, majd vacsoráztunk. Este megtekintettük egymás előadásait, majd háborús képeket néztünk, egyik volt szentimrési diákunk, Meszleny Anna segítségével. Ezután megnéztünk néhány verset, és igaz-hamis állításokra válaszoltunk. Később lehetett kicsit lazítani, beszélgetni, majd lefeküdtünk, mert tudtuk, hogy a következő napunk nehéz lesz. Közel 4 óráig döntő, mindössze egy rövid szünettel.

Szombat reggel hétkor keltünk, magunkra vettük az egyenruhát, majd lementünk reggelizni. Ezt követően még egyszer meghallgatta a tanár úr a dalokat, és már kezdődött is a döntő. - A 6 csapatunkat éppen csak el lehetett helyezni, mert 2 csapat egy iskolából nem ülhetett szomszédos asztalnál. - A döntő a bemutatkozással kezdődött, ahol a hagyományhoz híven minden szentimrési kitalált valamilyen jelzót a felkészítő tanárára. Így keletkeztek a „fergeteges dr. Kovács Örs”, „dr. Kovács Örs, a történelemtudás atyja”, stb. jelzők. Olajos tanár úr, a verseny vezetője meg is jegyezte, hogy lassan egy könyvet is kiadhatunk, „Kovács Örs jelzői” címmel. A bemutatkozásunk végén kellett feltennünk saját villámkérdéseinket a többi csapatnak. A döntőnek csak egy része volt szóbeli, ugyanis a feladatokat nem szóban kellett megoldanunk. Annyiban különbözött a középdöntőtől, hogy a feladatokat külön-külön kaptuk meg, majd miután megírtuk, egyből meg is beszéljük a megoldásokat. A második napon már jóval kevesebb tárgyi tudást követeltek, mint az előzőekben, sokkal több kapcsolódó kulturális, ill. művészeti kérdést tettek fel. Ezenkívül kaptunk memoriter feladatot, és a kato-

naadt is elő kellett adnunk. Elég komoly irodalmi és zenei műveltséget is megköveteltek tőlünk. Idézeteket, 1914-es himnuszokat és más korabeli zeneszámokat is fel kellett (volna) ismerni. A hagyomány ellenére és a csapatok nagy meglepetésére viszont nem volt képfelismerés.

A döntő után megebédeltünk, majd visszatértünk az eredményhirdetésre. Érdemes volt, mert sok szép szentimrési eredményt hallhattunk. Az iskolánk egyik csapata nyerte meg a versenyt, de az utazók közé a tavalyihoz hasonlóan ezúttal is két csapat fért be. A verseny végén egy igen vidám és nagyszerű, de legalább annyira fárasztó hétvégét magunk mögött tudva indul-tunk haza.

A versenyt mindenkinek csak ajánlani tudom. Már a csütörtök hajnalok is nagyon szórakoztatóak, de ha az ember elegendő időt fordít a feladatokra, akkor szinte biztos, hogy kijut a döntőre, ahol szintén két nagyon tartalmas és szórakoztató napot tölthet el.

RM

A versenyen idén rekordszámú – kilenc – csapat indult iskolánkból. A verseny lassan hagyományá vált diákjaink körében, amelyen 2008 óta veszünk részt. Az eredmények szerencsére általában az ideikhez hasonlóak, amely mutatja diákjaink érdeklődését és elköteleződését a történelem irányában. Gratulálok minden csapatnak, jövőre folytatjuk!

Kovács Örs

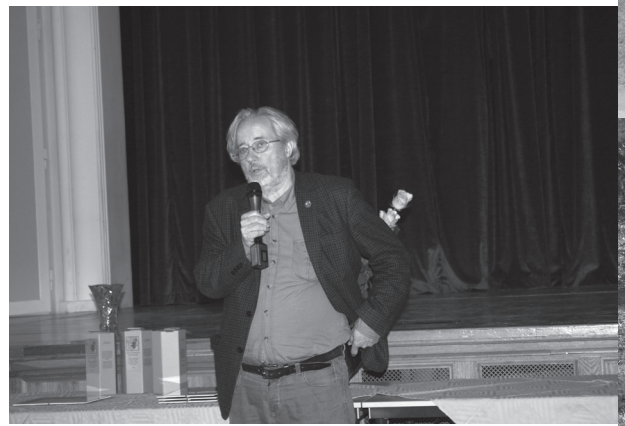

Idén is mint minden évben, Április 7-én az iskolánk megszervezte az Országos Rajeczky Benjamin gregorián és népzene versenyt. Még ötödik, hatodik osztályosként sokan megtapasztaltuk a gregorián versenyt, de a népzenei oldalon sajnos már kevesebben képviseljük az iskolánkat.

A verseny népi ének részén minden évben a zsűri által kiválasztott tájegységről kell hozni a dalokat. Most ez Felvidék volt, ami azt jelentette, hogy a legtöbben palóc népdalokat (például Rimócról) és Zoborvidékről lakodalmásokat választottak. A műsort díszítették ezek

kicsit itthon vagyok a Békefi színpadán, és nem érzek semmiféle szorongást. Persze előtte ott a drukk az ember gyomrában, de itt fellépni, (akár versenyzőként is) egy kis megnyugvást ad a rohanó életben. Az, hogy énekelhetek embereknek pedig már nem a stressztől és a szorongásról, hanem egy teljesen más, egy földöntúli érzésről, egy lehetőségről, amiben megmutathatom magamat másoknak, hogy mi az, amit már „szóval nem mondhatok”.

Kovács Kata Krisztina (11.c)

Cserkészportyák

A PORTYA

A Szent Angéla raj őrsei péntek du. indultak az iskola elől. Sötét volt már, mindenki a zseb- és fejlámpáival világított. Fáradtak voltunk, mégis végigénekeljük az utat. A plébánián aludtunk, matracok voltak a fekvőhelyeink. Másnap reggel zászlófelvonással kezdtük a napot. Utána ima, reggeli és indulás Pilisre! A közeli községben különféle feladatokat kellett megoldanunk. Vacsorára paprikás csirkét ettünk tarhonyával, salátával, és puding volt utána. Este még sokáig játszottunk a „tábortűz” körül.

Másnap reggel szentmisén vettünk részt, reggeliztünk, pakoltunk és siettünk a pályaudvarra, nehogy lekéssük a vonatot. A zászlót lehúztuk, de véletlenül ott felejtettük.

Eseménydús volt ez a portya, remélem, jövőre is hasonló élmény lesz!

*Bittera Réka 5.a
Csalán őr*

GRÓF TELEKI PÁL RAJ PORTYÁJA

Egy kellemes, napos, április 1-jén a gallok megindultak Asterix, Obelix, Csodaturmix, Skiccpausz és Papirusz vezetésével, hogy nyakunkba vegyék a világot, és ellátogassanak a biai Egyiptomba, annak okán, hogy segítsenek felépíteni Caesar palotáját a határidő lejárta előtt. S bár Egyiptomban a macskáknak áll a pálya, Töpszlix mégis feljutott az uszályra. Egyiptomba megérkezve minden gall az ágyát kereste, hogy oda cuccát lengén leejthesse. A hozott elemóziából jól belaktak, majd ennek öröme kereskedésbe fogtak. Néhány szeszterciusszal a zsebükben nekiláttak, hogy sisakot, rabszolgát és sok más dolgot cserélve szüntelen, hatalmas vagyona tegyenek szert. S mire a nap teljesen lenyugodott, a legjobb csapat egy kisebb vagyont halmozott fel, mely normál alakban felírva, 1014 –es nagyságrendű adat.

Másnap reggel szegény gallok megtudták, hogy a palotához tartó kőszállítmányt megfújták. Így hát nem maradt más hátra: Irány a Níluson föl, árral szembe, cél a kőbánya! Különben sosem készül el Caesar palotája, és szegény Skiccpausz a krokodilokkal egy ketreben nagyon megbánja... A kőbányához felérve észrevették, hogy gonosz emberek a bejáratot körbevették. S mivel jobb ötletük nem volt, számokkal a fején az egész csapat hadba vonult. Jó sokáig tartott a küzdelem, hullottak is a gallok rendesen. A csata végére a bányát visszafoglalták, és a köveket elindították uszályokon az építkezéshez.

A sikeres háború után visszatértek Egyiptomba, ahol szépen elkészült a palota. Ennek öröme (és hogy Obelixnek is jó legyen) elkezdtek főzni az ünnepi vacsorát serényen. S míg az étel szépen, lassan elkészült, addig tudásuk a gallok fortélyaival is bővült. A megérdemelt lakomával jól belaktak, és utána egy tüzet körül ugrálva nagy vigadalmat csaptak. Vasárnap reggel jó hamar felkeltek, és dolgukat végzetten elhagyták a terepet.

Köllöd Csabi

Vallató – Mihályi Anikó

Ország: Magyarország

Városa: Krakkó, Jeruzsálem és Róma

Étele: sztrapacska és minden, ami gomba meg túró

Itala: száraz vörösbor, a teák közül pedig a jázminos zöld és a fekete szálás

Színe: borsó, narancssárga és barna

Állata: szitakötő

Autója: Volvo

Könyve: Dosztojevszkij: A feélkegyelem

Krasznahorkai László: Északról hegy, délről tó, keletről utak, nyugatról folyó

Borbély Szilárd: Nincstelenség

Költője: Pilinszky János, az élők közül pedig Rakovszky Zsuzsa és Gyórfy Ákos

Írója: Dosztojevszkij

Filmje: Tarkovszkij: Sztalter

Színésze: nincsen

Név: Mihályi Anikó Dalma

Születési idő: 1965. július 04

Születési hely: Kecskemét

Példaképe: édesanyám és édesapám

Hobbija: kertészkedés

Mesefigurája: a Futrinka utcából Mazsola és Tádé

Barátok a suliban: több is van

Szerelem: istenbizonyíték

Házasság: az állandóságban a folyamatos változás

Válás: gyász

Félelem: nem félek

Halál: a halál megmászhatatlan ténye miatt tudok ennyire örülni az életnek

Pénz: megélhetem: nem a feleslegből adok

Életcél: minden pillanatban megélni: nem problémákban élünk, hanem misztériumban

Mely tantárgyakat szerette leginkább és legkevésbé? A magyart és a biológiát leginkább, a fizikát legkevésbé

Mi volt valaha a legrosszabb jegy a bizonyítványában és milyen tantárgyból? Matematikából hármas, az egyetemen pedig politikai gazdaságtanból megbuktam

Melyik országba utazna szívesen? Tibetbe és valahova a sivatagba

Melyik történelmi személyiséggel találkozna szívesen? Szent Edith Steinrel szívesen a nevelésről

Melyik történelmi eseményt látná szívesen? Az üres sírt

TAVASZI HANGVERSENYEK A CISZTERCI SZENT IMRE-TEPLOMBAN

2016. május 1., vasárnap 19.00 óra
 Hegyi beszéd / Máté evangéliuma alapján
 Gryllus Dániel / Gryllus Vilmos / Mécs Károly
 estje
 zene: Gryllus Dániel / versek: Sumonyi Zoltán

2016. május 7., szombat 19.00 óra
 A szentekkel táncolni
 Circle City Chorale / California / USA
 vezényel: Angela Rosser

2016. május 8., vasárnap 15.00 óra
 Csillag ragyog közepén
 a Magyar Örökség-díjas Pécsi Kamarakórus
 Komáromi Alíz ének / dr. Kopjár Gábor orgona
 vezényel: Tillai Aurél Kossuth-díjas

A belépés ingyenes és akadálymentes, adományait köszönettel fogadjuk!
 a XI. ker. Önkormányzat és az NKA támogatásával.

„...olyan katolikus újság, ami fiataloknak szól” Beszélgetés Endrédy Balázssal

Az iskolai Facebook-oldalon is megjelent az Ösvény Magazin második száma. Mint főszerkesztő milyen elképzelésed van, milyen gyakran fog megjelenni, mi a jellegzetessége és hol terjesztitek?

Negyedévente szeretnénk megjelentetni, már készül a nyári szám, amit június 20-áig szeretnénk kiadni. Azt láttam, hogy nincs olyan katolikus újság, ami fiataloknak szól, a nekik szóló témák mellett (például: párkapcsolat, Facebook) fontos a színes, magazin kivitel is. Barátokkal, papokkal, szerzetesekkel összefogva született meg az Ösvény. Jelenleg az interneten terjesztjük, megjelent a gloria.tv és a karizmatikus.hu weboldalon is. A második számból már készült papír alapú kiadás is, 52 példányban, ezt fel szeretnénk emelni 1000-re, és akkor viszonylag olcsón tudjuk majd árusítani. Mivel az újság fiataloknak szól, készítettünk Facebook-oldalt is, ahol egyházi viccrovatot indítottunk, Farkas Levente és Bánszky Botond szerkesztésében.

Hogyan kerültél kapcsolatba a kazahsztáni katolikus püspökkel?

Athanasius Schneider püspök urat Magyarországra a John Henry Newman Oktatási Központ hívta meg. Őket kerestem meg e-mailben, hogy az Ösvény Magazin főszerkesztője vagyok, és szeretnénk interjút készíteni a püspök úrral. Örültek a jelentkezésnek, végül a kért 5 perc ellenére majdnem fél órát beszélgettünk vele.

Igaz, hogy az Új Ember újságírója után készíthetted az interjút a püspökkel? Milyen nyelven beszéltek?

Igen, a püspök atya először tartott egy előadást, és utána következett a sajtótájékoztató. Elsőként az Új Ember riportere készítette el az interjút, utána következettünk mi. Angol tolmács segítette a beszélgetést.

Milyen témákat érintettetek az interjú során?

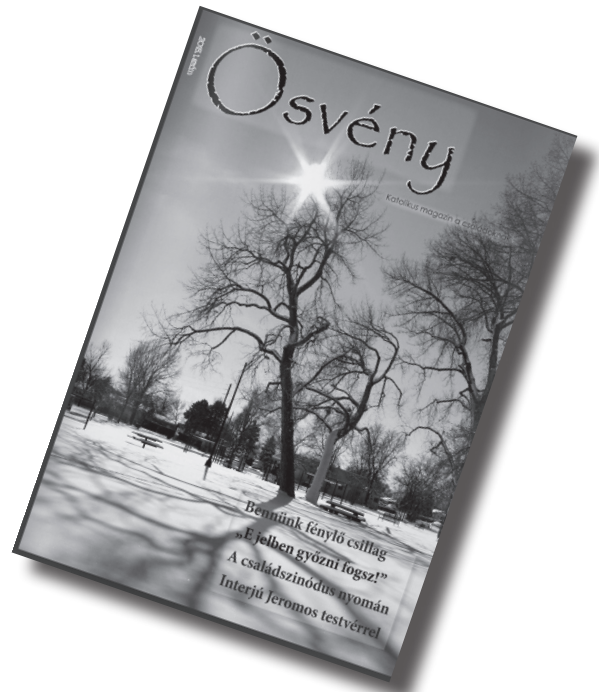
Kérdeztük a régi rítusról, a hivatásáról, kértük, hogy adjon tanácsot a fiataloknak, hogyan legyenek keresztények a mai világban, érintettük a muzulmán-keresztény együttélést is.

A püspök atya a muszlim világból érkezett. Milyen tapasztalatokról számolt be?

Azt mondta, hogy Kazahsztánban békésen tudnak együtt élni. „Ez abból következik, hogy a több évtize-

des kommunista diktatúra alatt az összes vallást erősen elnyomták” – fogalmazott. Azt is elmondta, hogy csak a lakosság 0,8 százaléka katolikus, a közösségek szétszórtak, de nagyon mély hitűek.

Interjú Athanasius Schneider püspökkel

RÉSZLET

Kérjük Püspök Atyát, hogy adjon három tanácsot a mai fiataloknak, hogyan maradjanak, hogyan legyenek keresztények a mai világban!

Először is, ismernetek kell a hiteteket. Nagyon jól kell ismerni a katekizmust! Azután szeressétek a hiteteket! Személyes kapcsolatot kell ápolni Jézus Krisztussal! Jézus nem egyszerűen egy elképzelés, egy idea, hanem egy Személy, akivel közvetlenül kapcsolatba lehet kerülni. És nagyon fontos, hogy ne féljete megvallani a hiteteket, hanem legyetek bátrak. Krisztus vidám, örömteli katonái legyetek!

Hogyan szólította a Jóisten erre a pályára?

Ez egy misztérium. Minden hivatás misztérium. A Szovjetunióban éltünk a családommal, Észtországban – akkor tagköztársaság volt – és egy nagyon jó katolikus plébánosunk volt. Emlékszem, hogy 10-11 éves kisfiú voltam, és teljesen megérintett engem ez a pap, a belőle áradó szentség. 100 kilométert kellett autózunk a templomig, a családom, szüleim és a négy gyermek, mindannyian részt vettünk a szentmisén. A szentmise után egy kis ösvényen átmentünk a plébániára a plébánoshoz, én voltam a legkisebb, Édesanyám vezetett engem leghátul. Akkor nem gondoltam arra, hogy pap leszek valaha is, de nagyon mély benyomást tett rám a plébánosunk kisugárzása. És akkor megálltam, és feltet-

tem Édesanyámnak egy kérdést, csak pusztán kíváncsiságból: „Anyá, hogy lehet valakiből pap?” Édesanyám is megállt, és azt mondta nekem: „Ahhoz, hogy valaki pap lehessen, arra van szükség, hogy az Isten hívja őt.” De én csak egy 10 éves kisfiú voltam akkor, és nem értettem ezt a választ. A gyermekes fantáziámmal akkor arra gondoltam, hogy biztos a mennyországból jön valamilyen hang, és azt meghallom a fülemmel. Azonban nem jött semmilyen hang a mennyből, amit meghallhattam volna, és aztán soha többé nem beszéltem senkivel arról, hogyan lehet valakiből pap, de ez a rövid párbeszéd annyira él bennem a mai napig, hogy még ma is vissza tudnék menni Észtországba, és pontosan vissza tudnék állni arra a helyre, ahol ez a párbeszéd megtörtént. Még most is nagyon élénken él bennem ez a hely. Amikor visszamentünk Németországba, tizenkét és fél éves voltam, elkezdtem ministrálni a szentmiséken. A Szovjetunióban ugyanis tilos volt ministrálni, annak idején csak a felnőttek ministrálhattak. Amikor elkezdtem ministrálni, akkor a lelkemben éreztem, hogy pap akarok lenni. Egy alkalommal, ministrálás közben élénken megjelent előttem – nem mint látomás, hanem csak a memóriámban – a néhai észtországi plébánosunk. Azóta kétségem sem volt afelől, hogy mi az én hivatásom.

Kiss Máté, a sztár

Kiss Mátét egy internetes videó révén emberek ezrei ismerték meg. Az Emericusban csapattársam, a Fociszterben a csoportrivális 10. b osztály kapusa, ezúttal pedig a hirtelen jött népszerűség okán interjúalanyom volt.

A mai beszélgetésünk apropója, hogy gyakorlatilag egyik napról a másikra az iskola egyik, ha nem a legismertebb embere lettél. Mesélnél erről egy kicsit?

„Há' most mit mondjak magának?” Nem igazán szokatlan, mert az akadémisták [a kisebb korosztályokban futballozók –a szerk.] eddig is felnéztek ránk. Viszont most interneten is sokan megismertek, mivel nagy izgalmak után, három napot követően végre kitette a Trollfoci a videót, ahol Böde eldob. Tanárok is kérdezték, hogy tudom-e, hogy fent vagyok Trollfocin.

Avassuk be a kedves olvasókat is: Hogyan tudtál te egyáltalán találkozni Böde Dániellel?

A Fradi iskolalátogatásokat tart, hogy népszerűsítse a klubot. Így jutottak el az Imrébe is. Én meg, mint lelkes diák, készítettem vele egy közös fotót, és utána megkérdeztem, hogy bemutatná-e velem a „hovlandozást” [terjedelmesebb definíciót kíván, inkább mindenki kérdezze meg egy fociszerető ismerősét – a szerk.].

És aztán jött Böde „nagy dobása”. Így utólag elmondhatjuk, hogy van, amikor hálás a „zsíros kenyér-szerep”...

Igen, ez Böde nagy aranyköpései közé tartozik, amit a norvég idevágó után mondott. Persze kellemesebb volt a nagyterem puha padlójára esni, mint a Groupama aréna gyepeére...

Gondolom, azért más is megmaradt a fradisták látogatásából. Nekem például nagy élmény volt az is, mikor a válogatott kézilabdázó Szamoránszky

Piroskával lehetett beszélni, akár közös képet készíteni vagy autogrammot kérni tőle.

Az is nagy élmény volt számomra, hogy fradis tej-karamellát kaptunk, (amire úgy ugrottak a gyerekek, mint egyik szomszédos országunk futball fanatikusaival rántott húsról :D). Persze örültünk Piroskának is, de azért mégiscsak: „Félig ember, félig gép: Böde Dani példakép!”.

Hogy lehet az, hogy Böde, lássuk be, Szamoránszkyhoz képest jóval szerényebb eredménysorral, mégis mindig hallatlan népszerűségnek örvend, ami a Szent Imrében tett látogatása alkalmával sem volt másképp?

A foci Magyarországon sokkal népszerűbb sportág, ráadásul látványosabb is. Az emberek – legalábbis az imrés diákok – nem kézilabdára szoktak tippmixelni... Ezért is népszerűbb a foci. A média is jobban felkapja az ezzel a sportággal kapcsolatos dolgokat.

AZ ESET

Az eset, ami híressé tette, a következő: Böde Daninak még a norvégok elleni mérkőzésen volt egy ominózus megmozdulása, amikor az ellenfél játékosát egyetlen, nemes egyszerűséggel végrehajtott mozdulattal a földre teperte. Máté, látogatása idején ennek az ikonikus mozdulatnak a megisméltésére kérte a válogatott játékost, aki be is mutatta rajta a „mesterfogásokat”. Erről fénykép sajnos nem készült, azonban videófelvétel igen. Ennek köszönhetően néhány napon belül az egyik legnagyobb, magyarországi labdarúgással foglalkozó humoros internetes portálra, a Trollfocira is kikerült Böde „garázdalkodása” s így már egy ország ismerhette meg Kiss Mátét. Így lett ő pár nap alatt iskolánk legismertebb embere.

Kicsit előretekinve: Az idei nyarat még a szokásosnál is jobban várják a labdarúgást kedvelő diákok és tanárok egyaránt.

Ez a kedvenc kérdésem! Mint tudjuk, három nemzeti ünneppel több lesz idén nyáron. [június 14., 18. és 22. a magyar csoportmeccsek időpontjai – a szerk.] 30 év után jutott ki újra nagy világversenyre a magyar válogatott.

Mit vársz a meccsektől?

Mint ahogy Böde is mondta: „továbbjutunk a csoportból, és a döntőben megnyerjük az EB-t!”

És most Franciaországból vissza a nagy sárga épület falai közé! Iskolánk sportegyesületének kapusaként te magad is gyakran megélsz a pályán izgalmas pillanatok. Melyek voltak az idei tanév eddigi legizgalmasabb pillanatai a kapuban?

Amikor a budapesti döntőben 2-1-re vezettünk, akkor nagyon egybe kellett tartani a csapatot, hogy ne kapjunk gólt. De végül győztünk. Egyébként sosem izgulok, főleg az MSC-ben nem [a Matlák tanár úr irányította csapat nem hivatalos, közkeletű elnevezése – a szerk.], mert nagyon megbízható játékosok kerülnek a keretbe, és meg is bízunk egymásban.

Persze, ha a kapu előtt adódnak izgalmak, az az egész csapatra kihathat. Milyen ilyenkor ott állni a gólvonalon az utolsó védőbástyaként, mentsvárként?

Szerintem ez a legjobb feladat. Nem fáradok nagyon el, és mégis a legbizalmasabb, legfelelősségteljesebb és épp ezért számomra a legkedvesebb poszt. Ha én hibázom, az sokkal inkább kihat a csapatra, mintha

egy védő, mert utóbbi esetben én még ott vagyok mögötte.

Mióta elkezdted védeni a csapatban, mi volt az a három legemlékezetesebb siker, amire a mai napig szívesen emlékszel vissza?

A két Budapest-bajnokság – mindkettőt megnyertük – és a Telekom Budapest-kupa. Bár ez utóbbin csak másodikok lettünk, de a csapattal hatalmasat küzdöttünk a döntőért, ahová végül büntetőkkel jutottunk be. Ott aztán, szintén büntetőkkel kikaptunk a későbbi országos győztestől, de mivel négy büntetőből hármat megfogtam, ez azért szép emlék.

Az idei tanév tornái közül kiemelkedik az amatőr Budapest bajnokság, ahol a csapat V. és VI. korcsoportban is megvédte címét. Összességében milyen a mérlege az eddig eltelt szezonnak?

Azt hiszem, eddig jól sikerült, de sajnos a kupák többsége mégcsak most kezdődik, az őszi szezonban nem sok megmérettetés volt. Viszont az edzések is nagyon fontosak! Örülök, hogy már két éve együtt van a mostani csapat nagy része, és látszik, hogy nem poénkodni járunk a tréningekre.

Köszönöm a beszélgetést Máté! Találkozunk edzésen, ahol lefektethetjük az újabb sikerek alapjait.

Üzenem mindenkinek: csak az MSC!

Tóth Márton

A videó megtekinthető a QR kód segítségével

Sporttalentum

RÖPLABDA

Budapesti Röplabda Diákolimpia (zárt bajnokság) VI. korcsoport

3. helyezés, csapattagok: Kócziás Veronika, Bartók Júlia, Márkus Réka, Zimmer Csenge, Csuka Júlia, Jankovics Eszter, Spiller Csilla, Bene Kinga, Véghelyi Sára, Horváth Réka

KOSÁRLABDA

Kerületi Kosárlabda Bajnokság III. kcsp. lány

3. helyezés, csapattagok: Bálint Verka, Deme Dorka, Ludányi-Papp Eszter, Fodor Laura, Szijártó Cili, Szakács Luca, Fenyősi Zita, Árvay Hanna, Gorondi Klára, Vasbányai Lilla

Kerületi Kosárlabda Bajnokság III. kcsp. fiú

2. helyezés, csapattagok: Salacz Fülöp, Limbek Kólos, Sánta András, Horváth Domonkos, Márkus Jakab, Bánszky Koppány, Kovalik-Deák Bercel, Zimmer Ágoston, Imre Domonkos, Vadon Barnabás, Kalácska Márton, Vlasits Dávid

Kerületi Kosárlabda Bajnokság IV. kcsp. fiú

3. helyezés, csapattagok: Koblencz Bertalan, Dunay Benedek, Mózer Márton, Ferenczy András, Imre Domonkos, Óry Péter, Lakatos Tamás, Boros Benedek, András Mátyás,

Kerületi Kosárlabda Bajnokság VI. kcsp. lány

2. helyezés, csapattagok: Galli-Hirling Sarolta (legtöbb pontot dobó játékos), Fenyősi Fruzsina, Pálmai Dóra, Péteri Míra, Kövesdi Lilla, Gremesperger Kinga, Csáky Cecília, Horváth Katica, Szabó Katalin, Varga Mária

Kerületi Kosárlabda Bajnokság VI. kcsp. fiú

1.helyezés, csapattagok: Wendler Bálint (legtöbb pontot dobó játékos), Óry-Kovács Márton, Csulits Bálint, Szabó Bálint, Törkenczy Ármin, András Mátyás, Németh Dániel, Berzy Lajos (Edző: Szijártó Márton)

LABDARÚGÁS

Kerületi labdarúgó bajnokság IV. kcs. fiú

4. helyezés

ÚSZÁS (KIDS)

50 m -es mellúszás Csizmadia Ágoston (6.a) bronzérem, 50 m -es gyors úszás Csizmadia Ágoston (6.a) bronzérem, kéttusa versenyen (úszás+futás) Csizmadia Ágoston (6.a) aranyérem

ALPESI SÍ DIÁKOLIMPIA ORSZÁGOS DÖNTŐ ST. LAMBRECHT

IV. korcsoport B kategória

4. Zakariás Dorottya (8.a), 6. Papp Kinga (8.a), V. korcsoport B kategória

2. Fejes Annamária (9.c), 4. Gábrriel Zsófia (9.d), 6. Tölgyesi Ágnes (9.d), VI. korcsoport B kategória

1. Gaál Nóra (11.c) (Felkészítő tanár: Kovács Beatrix)

ATLÉTIKA

Kerületi Citadella váltófutás VI. kcs.

Fiú csapat 1. hely

Lány csapat 2. hely

Svédváltó

Fiú csapat 3. hely

Leány csapat 1. hely

Kerületi tereptájfutó verseny

Peregi Dániel 1. hely

Kerületi mezei futóverseny

V. kcs: Zsida László 2. hely, Fiú csapat 3. hely

VI. kcs: Peregi Dániel 1. hely, Süle Szigeti Bulcsú 3. hely,

Fiú csapat 1. hely, Szabadhegy Klára 1. hely, Börcsök Anna 3. hely

Kerületi atlétika verseny

V. kcs.

Fiú 100m: Apródi Patrik 1. hely, Varga Hunor 3. hely

Leány 100m: Somogyi Rebeka 2. hely

Fiú 400m: Tarnai Balázs 1. hely

Fiú 800m: Nádas János 2. hely

Leány 800m: Oláh Bernadett 3. hely

1500m fiú: Nádas János 3. hely

1500m leány: Oláh Bernadett 2. hely, Csiszár Dóra 3. hely

Távolugrás

Varga Hunor 1. hely, Márkus Réka 3. hely

Magasugrás

Somogyi Rebeka 1. hely

Súlylökés

Nemes Péter 3. hely

VI. kcs.

Fiú 400m: Peregi Dániel 1. hely, Lobmayer Tibor 3. hely

Leány 400m: Szabadhegy Klára 1. hely, Fodor Helga 3. hely

Fiú 800m: Süle-Szigeti Bulcsú 1. hely, Tóth Márton 2. hely

Leány 800m: Szabadhegy Klára 1. hely

Fiú 1500m: Peregi Dániel 1. hely

Leány 1500m: Kovács Mariann 1. hely

KÉZILABDA

Amatőr Kézilabda Országos Diákolimpiai Döntő VI. kcs.

3. helyezést ért el a csapat

Zsebe Luca (12.a), Csányi Sára (12.a), Barlay Borbála (10.b), Bayer Fruzsina (10.b), Börcsök Anna (11.a), Börcsök Bettina (10.b), Soós Erzsébet (10.c), Makkai Lilla

(8.a), Kerkovits Rita (8.a), Nagy Kamilla (11.b), Meszleny Zsófia (11.b), Bodor Stefánia (9.b), Németh Judit (11.a), Schmutz Eszter (8.a)

Ország legjobb amatőr játékosa: Börcsök Anna (11.a)
(Edző: Kovács Norbert)

Börcsök Anna (11.a) az ország legjobb amatőr kézilabda játékosa

A csapat ballagói: Zsebe Luca és Csányi Sári

Zenés torna

Bátran mondhatjuk, hogy a zenés torna a szentimrés pályafutását, velünk együtt kezdte. 2012 szeptemberében érkezett az iskolába Koczka Edit Tanárnő, velünk

együtt. Mi, a Szent Gellért osztály tagjaiként. Mind a négy évünket végigkísérte ez a sport.

Bár elég gyakran nehezünkre esett felkelni hajnalban, mégis minden alkalommal éreztük, hogy megérte, és így frissen kezdhettük a napot.

Kezdetben a Tükörterem, ma pedig a Villányi Fitness ad helyet a közös mozgásnak.

A színes, változatos koreográfiák mellett, minden izomcsoport erősítésére is jut idő. Ehhez a pörgős, mai, modern zenék nyújtanak motivációt.

Köszönet a tanárnőnek a lelkesedésért, hogy velünk együtt csinálta a gyakorlatokat, valamint a nyár eleji epertálakért.

Somodi Borbála és Szőnyi Johanna (12.d)

A Föld egészsége
a mi egészségünk!

2016. április 22.

Nemzeti
Tehetség Program

EMBERI ERŐFORRÁS
TÁMOGATÁSKÉZELŐ

